The Tamil Zenana & School Magazine.

மாதர் மனோரஞ்சனி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்"—ஒளவையார்.

Vol. XVIII	Madras : May, 1917	No. 6
புத்தகம் 18	சென்னை : மே௴, 1917௵	இலக்கம் 6

ஸ்திரீகள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.

நமது தேசத்தில் ஸ்திரீகள் பூர்வகாலந்தொட்டு கல்வி பயின்று வந்தார்கள். இப்பொழுது அநேகர் இங்கிலீஷில் கல்வி கற்று உயர்தரப் பரிக்ஷையிலும் தேறிவருகிறது நமக்கு அதிக சந்தோஷத்தை யளிக்கிறது. ஆனால் ஸ்திரீகள் தங்கள் தங்கள் தாய் பாஷையை அலக்ஷியம் செய்து வருகிறார்கள். இது மிகவும் தப்பு. தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஸ்திரீகளில் பெரும்பான்மையோருக்குத் தமிழ்ப்பாஷையே தாய் பாஷையாகும். சிலருக்கு மராட்டியும், கன்னடமும், தெலுங்கும், மலையாளமும் தாய் பாஷையாயிருக்கும். ஸ்திரீகள் தங்கள் தாய் பாஷைகளில் முதலில் அறிவுண்டாகும்படி அப்பாஷையைச் செவ்வனே பயின்றுவர வேண்டும். அவ்விதம் படித்துவரும் பெண்மணிகளுக்கு நல்ல புஸ்தகங்களை வாங்கிக்கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது அநேக நாவல்கள் உலாவுகின்றன. அவைகளில் பெரும்பான்மை ஸ்திரீகளின் அறிவைக் கெடுக்கக்கூடியவைகளே. ஆகையால் புஸ்தகங்களைப் பெற்றோர்கள் செவ்வனே படித்து புத்தி புகட்டக்கூடியவைகளை அவர்கள் கையில் கொடுக்க வேண்டுமே தவிர "நமதுபெண் தமிழ் நன்றாகப்படிக்கிறாள்" என்று மகிழ்ந்து புத்தியைக் கெடுக்கக்கூடிய புஸ்தகங்களை வாங்கிக் கொடுக்கக் கூடாது.

மதசம்பந்தமான விஷயங்களும், சுகாதாரம், குடும்ப சம்ரக்ஷணை முதலியவைகளும், பெரியோர்களின் திவ்ய சரித்திரங்களும், பெண்களுக்குப் போதிக்கப்படவேண்டும். வீட்டு வேலை செய்யவும், கோலம் போடவும், சாமான்களைச் சரிவரவைத்துக் கொள்ளவும் போதிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு நல்ல சகவாச மிருக்கவேண்டும். உலக சமாச்சாரங்களும், அப்போதைக்கப்போது தெரிந்திருத்தல் மிகவும் நல்லது.

பாடசாலையில் படிக்கும் பெண் மணிகளும் தங்கள் தாய் பாஷை யை மறக்கக்கூடாது. அதை வீட்டில் ஒழிந்த காலத்தில் படித்து விருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் செய்துவரின், அவர்க ளுக்கு அறிவுண்டாவதுடன் தாய் பாஷை க்ஷீணதசைக்குவராது. க்ரமேண உன்னத ஸ்திதிக்குவரும். ஐரோப்பா முதலிய கண்டங்களி லுள்ள ஜனங்கள் தங்கள் தாய் பாஷையை முதலில் செவ்வனே கற்று வருகிறார்கள். அதில் நன்றாக தேர்ச்சியடைந்தபின், இதர பாஷை களைப்படிக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். பம்பாய், வங்காளம் முதலிய விடங்க ளில் இப்பொழுது தங்கள் தாய் பாஷையை விசேஷமாக விருத்தி செய்ய முயன்று வருகிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் உயர்ந்த பரிக்ஷைகளில் தேறிய புமான்கள் கூட தங்கள் தாய் பாஷையிலேயே பேசிவருவது யாவருக்கும் தெரியும்.

நமது தேசத்திலோ ஜட்கா, ரிக்ஷா வண்டிக்காரருடன் நம்மவர் களிற்சிலர் இங்க்லீஷில் பேசுகிறார்கள். அப்படி செய்பவர்கள் தங் கள் தாய் பாஷையில் பேசினால் அகௌரதை என்று எண்ணு கிறார்கள் போலும். இவர்களைப்பார்த்து பாடசாலைகளில் படிக்கும் பெண்கள் கூட இங்க்லீஷில் பேசப்பிரியப்படுகிறார்கள். ஆங்கில உடை யைத்தரிக்கவும், நமது வழக்கப்பழக்கங்களைக் கைவிடவும் ஆரம் பிக்கிறார்கள். இவ்விதம் செய்வது ஜாதி ஆசாரத்திற் குற்ற தல்ல. அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் மதானுசாரங்களைக் கையாண்டு வரவேண்டும். அவ்விதம் கையாண்டு வருவதில் எதாகிலும் வெகு நல்லதாக இதர ஜாதியார்களிடத்திலிருந்தால் அவைகளை நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஸ்திரீகள் சத்கால க்ஷேபங்களைச் செய்துவர ஒரு சிறு சபை தங்களுக்குள்ளேயே வைத்துக்கொள்ளலாம். அச்சபையில் சேரு பவர்கள் நல்ல குணமும் யோக்யதையுமுள்ளவர்களாக யிருக்கவேண் டும். மேற்கூறிய சிற்சில விஷயங்களை நமது மாதர்கள் முக்கியமாய் கவனித்து நடப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

பம்பாய், வங்காளம் முதலிய விடங்களில் சுதேச பாஷையில் பிரசு ரிக்கப்பட்டுவரும் பத்திரிகைகளை ஆயிரக் கணக்காக வாங்கிப் படிக்கி றார்கள். நமது தேசத்தில் தனமுள்ள மாதர்களில் அநேகர் "ஒன்றரை ரூபாய்க்கு ஒரு ரவிக்கைக்குட்டை வாங்கலாம், 3 ரூபாய்க்கு இரண்டு ரவிக்கைக் குட்டைகள் வாங்கலாம். பேபருக்கும் புஸ்தகங்களுக்கும் பணத்தை வீணாக ஏன் செலவழிக்கவேண்டு"மென்று எண்ணுகிறார்கள். அவ்விதம் எண்ணாமல்நமது தேசத்தில் உலாவிவரும் தமிழ்ப்பத்திரி கைகளில் எது தங்களுக்குத் தேவையோ அதை ஒவ்வொருவரும் வாங்கிப் படித்து வரவேண்டும்.

சுதேச மித்திரன் என்ற தினசரிபத்திரிகைக்கு 10,000 கையொப்பம் நமது தேசத்தில் சேராமலிருப்பது தென் இந்தியாவிலுள்ள பிரமுகர்களுக்குப் பெருத்த அவமானமே. பம்பாய்கல்கத்தா முதலிய விடங்களிலுள்ள பத்திரிகைகளுக்கு 40,000 50,000 கையொப்பங்களிருக்கின்றன! நமது ராஜதானியில் இன்னும் அவ்வித ஊக்கமும் அபிமானமும் ஏற்படவில்லை. தமிழ்ப்பத்திரிகைகளை ஒவ்வொருவரும் வாங்கிப்படிக்க முன் வரவேண்டும். தேசாபிமானமும் சுதேச பத்திரிகைகளை ஆதரிப்பதில் அவாவும் நம்மவரிடத்தில் வேரூன்றி யிருக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் தமிழ்ப்புஸ்தகங்களடங்கிய லைபரெரி வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பெரிய அந்தஸ்திலுள்ளவர்கள் கிராமங்களிலுள்ளவர்களுக்கு உதவி புரிந்து பத்திரிகைகளையும், புஸ்தகங்களையும் படித்துவர ஊக்கத்தையுண்டாக்கி திரவிய உதவி புரிந்துவர வேண்டும். ஸ்திரீகளும் தங்களது சகோதரிகளுடன் சேர்ந்து பற்பல புஸ்தகங்களையும், பத்திரிகைகளையும் வாங்கிப் படித்துவர முயலவேண்டும். வீண்வம்பு பேச்சுக்கு இடம் சிறிதும் தரக்கூடாது.

ராஜபக்தி

179-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.

இரண்டு புதிய பெயர்வழிகள்.

குடிசையில் வந்து சேர்ந்தவுடன் வழி நடந்த அலுப்பால், போஜனம் செய்தவுடனேயே, தூங்கிவிட்டனர். மேலும் மறுநாட் காலையிலேயே பாரிஜாதன் தன்னிருப்பிடத்திற்கு புறப்படவேண்டி யிருந்தது. ஆகையால் விடியற்காலம் எவருக்கும் தொந்தரவு செய்யாமல் எழுந்து குதிரையைத்தயார்செய்து கொண்டான். அவனுக்கு முன்னமேயே தூங்கி எழுந்த ஹம்ஸப்ரியன் அவனுக்குக் கொஞ்சம் தின்பண்டகளைக் கொடுத்தான். அதில் பாதி தின்றுவிட்டுப் பாதியை வழியில் தின்பதற்காகக் கட்டிக்கொண்டு சந்தடிசெய்யாமல் புறப்பட்டான். ஹம்ஸப்பிரியனும் பாரிஜாதனை சுமார் இரண்டுநாழிகை வழிதூரம் கூடச் சென்று அனுப்பிவிட்டுத் தோட்டத்தை நோக்கித் திரும்பிவந்து கொண்டிருந்தான். வழியில் காட்டு மாடுகளையும், பன்றிகளையும், மான்களையும், படிப்பதற்குச் சில பொய்க்குழிகள் செய்துவைத்திருந்தான். அவற்றில் ஏதாவது மிருகம் இருக்குமோவென்று பார்த்துவிட்டுத் தோட்டத்திற்குப்போகலாமென்று எண்ணி அவ்வழியே திரும்பினன்.

இதற்குள் சூரியோதயமாயிற்று. புற்களின்மேலிருந்து பனித்துளிகளெல்லாம் கலைந்து இருந்தன. ஏதோ மிருகம் வந்திருக்கவேண்டு

மென்ற எண்ணத்துடன், அந்த அடிச்சுவடைப்பார்த்துக்கொண்டு ஒரு படுகுழியண்டை சென்றான். அங்கே ஜாக்கிரதையாய்க் குழியண்டை உட்கார்ந்துகொண்டு உள்ளே உற்றுப்பார்த்தான். ஒன்றும் தென்படவில்லை. ஏதோ பெருமூச்சுமட்டும் காதில் படுவதுபோலிருந்தது. ஒரு சமயத்தில் ஹீனஸ்வரமாய்க் கத்துவதும் காதில்பட்டது. யாராவது மனிதர்கள் விழுந்துவிட்டனரோவென்று கூப்பிட்டுப்பார்த்தான். மறுபடியும் அதேமாதிரி ஹீனஸ்வரமாகவேதான் குரல்கேட்டது. மனிதனாய்த்தான் இருக்கலாம் என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு, குழிபறித்தபோது மண் எடுத்துக்கொட்ட உபயோகப்படுத்தின ஏணி பக்கத்தில் இருந்ததனால், அதை எடுத்து உள்ளே ஜாக்கிரதையாய் நாட்டி சிரமத்தோடு கீழிறங்கினான். அடியில் 'குண்டியும் கோமணமுமாய்' ஒருபையன் படுத்துக்கிடந்தான். அப்பையன் சிறுவனாகவும் அதிகமாய் இளைத்தும் இருந்தபடியால் இலேசாய் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே ஏறிவந்தான்.

ஏறிவந்தவுடன் அவனை எடுத்துக்கொண்டு பக்கத்தில் ஓடும் அருவிக்குப்போய் கொஞ்சம் ஜலம் கொடுத்தான். பையன் வெகு தாகத்தோடு குடித்தபிறகு சற்றே பேச எத்தனித்தான். ஆனால் அவன் மிகவும் மெல்லிய குரலோடும், அன்னிய பாஷையிலும் பேசினபடியால் ஹம்ஸப் பிரியனுக்கு ஒன்றும் அர்த்தமாகவில்லை. அச்சிறுவனுக்கு ஆகாரம் முதலியவற்றைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று எண்ணி ஜாடைகளால் அவனை அங்கே படுத்து இருக்கும்படிச் சொல்லிவிட்டுக் குடிசைக்குப் போய் கொஞ்சம் பாலும், ரொட்டியும், எடுத்துக்கொண்டு, வண்டியைப் பூட்டி எதுகுலனையும் அழைத்துக்கொண்டு பறந்தோடிவந்தான்.

ரொட்டி தின்று கொஞ்சம் பால் குடித்தபின் பையன் நன்றாய்க் கண்விழித்துப்பார்த்தான்.

"இவன் யாராய் இருக்கும் அண்ணா?" என்று தம்பிகேட்க எதுகுலன் "ஏதோ பிச்சைக்காரப்பிள்ளை என்று தோன்றுகின்றது. வனத்தைத் தாண்டிச்செல்லும்போது உள்ளே விழுந்திருக்கலாம்" என்றான்.

"எனக்கு அப்படித்தோன்றவில்லை. இவன் ஒரு செஞ்சுப்பிள்ளை என்று நினைக்கிறேன். இத்தகைய பிள்ளைகளையும், பிள்ளைகளின் தகப்பன்மாரையும் நான் மாளிகையிலிருக்கும்போது கண்டிருக்கிறேன். இவர்களை நமது அன்னை செஞ்சுக்கள் என்று சொன்னதுகூட எனக்கு ஞாபகம் வருகின்றது." என்றான் ஹம்ஸன்.

"இப்பையன் நம்மோடு இருப்பானாகில் மாடுமேய்க்கவும், குதிரை வளர்க்கவும், வீட்டுவேலை செய்யவும் மிக உபயோகமாய் இருக்கும்" என்றான் எதுகுலன்.

இருவரும் பையனை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு குடிசைக்குவந்து ஒருபடுக்கையின்மீது படுக்கவிட்டனர். பிள்ளை சற்றுதூங்கி விழித்ததும் அவனைப்பற்றி இன்னும் விவரம் அறியவேண்டி ஹம்ஸப் பிரியன் "பையா உன் பெயர் என்ன?" என்றான்.

"பாப்பையன்" என்றான்.

"உனக்கு எங்கள் பாஷை பேச வருமா?" என்றான்.

"கொஞ்சம்" என்று பதிலுரைத்தான்.

"நீ செஞ்சுவா?" என 'ஆம்' என்றான். இவ்விதமான பல கேள்விகள் கேட்கவே பின் வரும் விஷயங்கள் தெரிந்தன. பையனோ ஒரு வார்த்தைக்குமேல் பதில் சொல்லவில்லை.

இப்பையன் இன்னும் சில செஞ்சுக்களோடுகூட ஆந்திர நாட்டை நோக்கிப்போய்க் கொண்டிருந்த தாகவும் மூன்னாள் இரவு படுகுழிக்குப் பக்கத்தில் கூடாரம் அடித்து இறங்கி இருந்தார்கள் என்றும், இரவில் முயல், பெருச்சாளி, இவற்றைப் பிடிப்பதற்குச்சென்ற பிள்ளை தற்செயலாய் குழியில் விழுந்து விட்டதாகவும் தெரியவந்தது. இவனுடைய தாய் அக்கூட்டத்தோடு இருக்கிறாளாம். தகப்பன் கிடையாது. அவர் போகும் வழியும் ஊரும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. "இங்கேயே இருந்து வேலை செய்து காலத்தைக் கழிக்கின்றாயா?" என்று கேட்டதற்கு, இருக்க இஷ்டப்பட்டான். ஆனால் வேலை சுலபமாயும் அதிகமாய் கஷ்டப்படுத்தாமலும் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். சமையல் செய்யவும், பக்ஷிகள், முயல்கள், இவற்றைப் பிடிக்கவும், தெரியும் என்றான்.

"நாங்கள் உன்னை வளர்த்தால் யோக்கியனாகவும் பொய் சொல்லாமலும் இருப்பாயா?" என்று கேட்டான் எதுகுலன்.

பையன் சிறிது யோசனையுடன் ஆகட்டுமென்று தலையை அசைத்தான். "சரி, பாப்பையா! சில நாள் உன்னை எங்களிடம் வைத்துப் பார்ப்போம், அப்பா! நீ நல்லவனாக இருந்தால் உனக்கு வேண்டியதெல்லாம் கொடுத்து உன்னை சந்தோஷப்படுத்துவோம்; நீயும் சுகமாய் இருக்கலாம்; நீ கெட்டவழியில் நடந்தால் வெளியே துறத்திவிடுவோம். தெரியுமா பையா?" என்றான்.

"இருக்கேன் சுமாராய்" என்றான் பையன். இதோடு அன்றைய வேலை முடிந்தது.

மறுநாட் காலையில் எதுகுலன் எழுந்ததும் "தம்பீ! பாரீஜாதனுக்கு நான் வாக்களித்தபடி இராஜப் பிரதிநிதி வீடு வரையில் போய் அப்பெண் மணியைக்கண்டுவிட்டுவருகிறேன். என் வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்

துக்கொண்டு, நமது நாய் உடும்பையும் கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். பாரிஜாதன் வேண்டாம் என்று சொன்னான் என்றாலும், குற்ற மில்லை. அன்று நாம் வனத்தில் சிறுத்தையைக் கண்ட பிறகு, ஆயுத மில்லாமல் வெளியே புறப்படுவது சரியல்ல என்று தோன்றுகின்றது." என்றான். இவற்றோடு தான் வாங்கி வந்த கத்தியையும் டம்பமாய் இடது புறத்தில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டான் என்று சொல்ல வேண்டுவ தில்லையே !!

"சரி அண்ணா ; அதற்குள் இந்தச் செஞ்சுவை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யமுடியுமோ, பார்க்கின்றேன் நான். இப்பயல்மட்டும் என்னு டன் சரியாய் வேலை செய்தால் எவ்வளவு அனுகூலம் தெரியுமா அண்ணா! ஒரு ரம்பம் வாங்கிக்கொண்டு அவனும் நானும் இந்தப் பலகையை அறுத்து, வேண்டிய சமான்கள் செய்துகொள்ளலாம். தச்சு வேலை களை எல்லாம் சரியாய்ச் செய்ய கற்றுக்கொடுப்பேன். எத்தனையோ செய்யவேண்டுமென்று உத்தேசம் பண்ணுகிறேன் நான்—."

என்பதற்குள் எதுகுலன் புன் சிரிப்புடன் "அப்பா ஹம்ஸப் பிரியா ! பொழுது போகிறபடியால் நாளை மறுபடியும் எல்லாவற்றையும் விரிவாய்ப்பேசலாம். உன் முன் யோசனையும் புத்தி கூர்மையும் எனக்கு நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியமாய் இருக்கின்றது ! எவ்வளவோ வேலைக ளுக்கு நீ அஸ்திவாரம் போடுகிறபடியால் எல்லாவற்றையும் கேட்க இப் பொழுது பொழுது இல்லை" என்றான்.

விசாலாக்ஷி கொஞ்சம் பழையதுபோட அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு இருவரும் புறப்பட்டனர். சுமார் ஒரு நாழிகை வழி தூரம் வரையில் சென்றதும் ஹம்ஸப் பிரியன் "போய்வருவாய் அண்ணா." என்று சொல்லிவிட்டுத் தோப்பின் புறம் சென்றான்.

எதுகுலனும் தன் வழியைத் தொடர்ந்தான்.

பாரிஜாதன் கொடுத்த புது நாய் ஆகிய 'உடும்பு' டன் எதுகுலன் வெகு வேகமாய் வழி நடக்கவே, பலயோசனைகள் அவன் மனதில் எழுந்தன. யோசனைமேல் யோசனையாய் ஆகாயத்தில் வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்தான். தனக்கு மறுபடியும் நாடு கிடைத்ததாகவும், மாளி கையைத் திரும்ப கட்டுவதாகவும், அப்பொழுது தன் வலப்புறத்தில் கலாவதி நின்று கொண்டு, தான் வேலைக் காரர்களுக்குச் சொல்லும் வேலைகளை எல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும்—இவ்விதமே பகற்கனவும், நடைக்கனவும், கண்டு கொண்டு வழி நடந்து கொண டிருக்கையில் திடீரென்று உடும்புகுலைக்கவே, தன் ஆகாய மாளிகை எல்லாம் ஒருங்கே அழியத் திரும்பிப் பார்த்தான். குலைத்துக்கொண்டு

ஓடி வந்த நாய் எதுகுலன் இரண்டு கால்களுக்கும் நடுவே நின்றுகொண்டு இன்னும் பலமாய்க் குலைக்கத் தொடங்கிற்று.

இதற்குள் சுமார் அரைவாசி வழி கடந்து வந்து இருப்பான் எதுகுலன், திரும்பிப்பார்க்கவும் வனபாலன் போன்ற உடையுடன், எமதூதன் போல் ஒரு கருத்த மனிதன் எதிர் நின்றான். அவன் சிவந்த கண்களும் அகன்று பெருத்த மூக்கும், பூதாகாரமான உருவமும்—எதுகுலன் அல்லாத வேறு ஒருவனுக்குப் பயத்தை யுண்டாக்கியிருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதற்கு முன் இவ்வளவு அவலக்ஷணமான முகத்தையும், இவ்வளவு குரூரமான கண்களையும் பார்த்ததே இல்லையே, என்று எதுகுலன் தன்னுள் எண்ணினான். அந்த எமதூதன் எதுகுலனைப் பார்த்து "அடே சிறு பிள்ளாய்! என்ன செய்கின்றாய் இவ்விடத்தில்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே தன் வில்லை எடுத்து நாணேற்றப் போனான்.

எதுகுலன் கண் மூடுவதற்குள் நாணையேற்றி அம்பை வைத்துக் கொண்டு "நான் வனத்தில் நடந்து போகிறேன் என்பதை அறிகிலையோ." என்றான்.

"ஆமாம்! நீ போகிறாய் தெரிகின்றது: ஆனால் ஒரு நாயையும் கூட்டிக்கொண்டு வில்லும் கையுமாய்ப் போகிறாயே. ஆகையால் என்னுடன் கூடவா. வனத்தில் திருட்டுத் தனமாய் மான் வேட்டை யாடுகிறவர்களைத் தண்டிப்பது எனது வேலை" என்றான்.

"நான் திருடனும் அன்று; என்னிடத்தில் திருட்டுச் சொத்தும் கிடையாது: உன்னுடன் வரவோ என்னால் முடியாது. என்னை விட்டுத் தூர விலகு. இல்லையேல் இதோ இவ்வம்பால் உன் உயிரை மாய்ப்பேன்." என்றான் தைரியமாக.

"அடே வேலையற்ற இளம் பிள்ளாய்! உன்னிடம் திருட்டு வஸ்து ஒன்றும் இல்லாததினாலேயே உனக்குத் திருட எண்ணமில்லை என்பது எப்படி ருசுவாகிறது? நீ வேட்டையாடப்போகிறாய் அது நிச்சயமாய்த் தெரிகின்றது. வா அப்பனே வா! வா!! இந்தப் புள்ளியண்டை அது எல்லாம் சாயாது. என்னவென்று நினைத்துக்கொண்டாய் என்னை; திருடனை எல்லாம் பிடிப்பது எனக்கு இட்ட வேலை. உன்னையோ பிடித்துத்தான் போவேன்" என்றான்.

"உன்னாலே முடியுமானால் என்னைப் பிடிக்கப் பக்கத்தில் நெருங்கு. எனது அம்புகளும் கூராய்த்தான் இருக்கின்றன. என் இடுப்பிலும் ஒரு கத்தி தொங்குகின்றது. குறியும் உன்னை விட நன்றாய்த்தான் வைப்பேன். வா பக்கத்தில்!—மறுபடியும் நான் சொல்வதைக் கேள். நான்

மிருகங்களைத் திருடுகிறவன் அல்ல; அரசப் பிரதிநிதி வீட்டிற்குப் போகிறவன். என் இவ்வளவு தூரம் சொல்லுகிறேன் என்றால் நீ ஏதாவது மூடத்தனமாய் காரியங்கள் செய்யாமல் இருக்கவேண்டுமென்று:! நான் போகிறேன். நீ சும்மா அப்புறம் செல் இல்லையேல் உன் வேலை போய்விடும். இன்னும் அடாதன செய்ய எத்தனித்தால் உன் உயிருக்குப் பயந்தான்; பத்திரமாய்ப் பிழை" என்றான் எதுகுலன்.

எதுகுலன் மெதுவாயும், அமைதியாயும், நிர்ணயத்துடனும் பதட்டமின்றி வார்த்தைகள் பேசவே, அந்த வனபாலனுக்கு கைகால் ஓடவில்லை. எதுகுலனைப் பிடிப்பதென்றால், தன் உயிருக்குச் சனி பிடித்ததென்று, நிச்சயமாய் விளங்கிற்று. தனக்குக் கொடுத்த அதிகாரமோ திருடர்களைப் பிடிப்பதற்கே அன்றி, ஜனங்களைக் கொல்வதற்கன்று. எதுகுலன் முகத்தில் தோன்றிய அதிகார தோரணையையும், கம்பீரத்தையும் பார்த்து அவன் மற்ற சாதாரண ஜனங்களுக்கு முற்றும் மாறாய் இருந்தபடியால், வனபாலன் திகைத்துப் போய்விட்டான். அத்துடன் எதுகுலன் பிரதிநிதி வீட்டுக்கே போவதாகவும் சொன்னான். இவற்றை எல்லாம் யோசித்து, இனி இப்பிள்ளையை மிறட்டுவது பயனில்லை என்று கண்டு, தன் குறும்பைக் கொஞ்சம் தணித்துக்கொண்டு "நீயோ எஜமானன் வீட்டுக்குப் போவதாகச் சொல்லுகிறாய், நான் உன்னை குற்றவாளி என்று பிடித்துக்கொண்டாலும் அங்கேயே தானே உன்னை இட்டுக்கொண்டு போகவேண்டும்: ஆகையால் நீ என் முன்னே போ, நான் பின் வருகிறேன்: அவ்வளவு தான்." என்றான் அந்த வனபாலன்.

"சந்தோஷம் ஐயா! ரொம்ப சந்தோஷமே !! உன் முன்னே நான் நடக்கவேண்டுமா? அழகாய் இருக்கிறது!! அது என்னவோ நான் செய்ய வேண்டுவதில்லை. எனக்குப் பொழுது போகின்றது. இஷ்டமிருப்பின் உன் நாணைக் கழற்றி உன் பக்கத்தில் நடந்துவா. நானும் அப்படியே நாணைக் கழற்றி உன் பக்கத்தில் நடக்கிறேன். இது தான் உனக்குச் சொல்லக்கூடிய நிபந்தனை. வெட்டி மிறட்டு மிறட்டாதே. நீ சொல்வது ஒன்றும் எனக்கு சம்மதம் ஆகாது. இல்லையேல் உன் இஷ்டப்படி நீ செய்; என்னால் கூடியதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்." என்றான் அதிக கோபத்துடன் எதுகுலன். வனபாலன் கண்களும் கோபத்தால் சிவக்க ஆரம்பித்தன. ஆனால் என்ன செய்யக்கூடும்? எதுகுலன் சொல்வதைத் தட்டமுடியாமல் அதற்கு உடனே உடன்பட்டான். அந்தவனபாலன் நாணைத்தளர்த்திவிடவே, தானும் தளர்த்தினான். பிறகு இருவரும் ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவராய் நடந்துபோயினர். சிறிதுநேரம் பொறுத்து அந்த வனபாலன "ஏன் ஐயா! நீர் பிரதிநிதி வீட்டிற்குப் போவதாகச்

சொன்னீரே அவர் இப்பொழுது ஊரில் இல்லையே அங்கேபோய் என்ன செய்வாய்?" என்று கேட்டான்.

"அவர் இல்லாவிட்டாலும் அவர் பெண் கலாவதி இருக்கின்ருள் அல்லவா?" என்ருன் எதுகுலன்.

எதுகுலனுக்கு எஜமானன் வீட்டுப் பெயர் வழிகள் கூட நன்ருய்த் தெரிவதைப் பார்த்த வனபாலனுக்குச் சற்றே மனதில் பயம்தோன்றிற்று. இப்பிள்ளை சாதாரணமானவன் அல்ல. எஜமானனுக்கு சொந்தமா யிருக்கலாமென்று எண்ணிக் கொண்டான். அவ்வெண்ணத்துடன் சற்று மரியாதையாய், "ஆமாம் ஐயா! அந்த அம்மாள் இருக்கிருள். நேற்றுக் காலையிற் கூட நான் அந்தப் பெண்மணியைப் பூந்தோட்டத்தில் கண்டேன்." என்ருன். "மணிகாரர் அச்சல பாரிஜாதர் ஊரில் இருக்கிருரா தெரியுமா?" என்ருன் எதுகுலன். வனபாலனுக்கு இன்னும் ஆச்சரியம் நேரிட்டது. உண்மையாகவே இப்பிள்ளை ஏதோ பெரிய மனிதன் என்பது நிச்சயமாயிற்று.

'ஆமாம் ஊரில் இருக்கிருர். ஐயா, உமக்கு எங்கள் ஜனங்கள் எல்லாரையும் தெரியும் போலிருக்கின்றதே. நான் கேட்பது குற்றமென்று நீங்கள் எண்ணுவிடின், தாங்கள் யார் என்று—."

"நீ என்னை எவ்வாறு நடத்தவேண்டுமோ அவ்வாறு நடத்திருப்பின், நீ கேட்கும் கேள்வியும் சரிதான் என்று நானும் சரியாய் பதில் சொல்லி யிருப்பேன். ஆகையால் இப்பொழுது நான் இன்னுன் என்று தெரிந்து உனக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை யாகையால் நான் சொல்வதில்லை. நீ கண்டுகொள் வேண்டுமானுல்" என்ருன்.

இவ்வாறு பதில் சொன்னதைக்கேட்ட அந்த வனபாலனுக்கு இன்னும் அதிக ஆச்சரியமாயிற்று. எதுகுலன் அதிகார லக்ஷணத்தோடு சொன்னவார்த்தைகளைக் கொண்டு அவன் ஏதோ பெரிய குலத்தவன் என்றும், தான் பண்ணினது பெரிய தப்பிதம் என்றும், நினைக்கத் தொடங்கினுன். ஆகையால் வெகுமரியாதையாய் "ஐயா! நான் என் வேலையைத்தானே செய்தேன். தாங்கள் என் மீது கோபிக்கலாமா?" என்ருன்.

இவ்வாறு வழிநடந்து மணிகாரன் வீட்டுப் பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்த உடன், எதுகுலன் முன்னிலும் பதின்மடங்கு கம்பீரத்தோடு, நான் வந்து சேரவேண்டிய இடம் நெருங்கிவிட்டது. இதோநான் பிரதிநிதிவீட்டில் நுழையப்போகிறேன்; நீயும் என்னுடன் உள்ளே நுழைகின்ருயா? இல்லையேல், அக்குடிசைக்கு ஓடி அச்சல பாரிஜாதனிடத்தில் வனத்தில் எதுகுல திலகனைக் கண்டதாகவும், இங்கு வந்திருப்பதாகவும்,

அவனைப் பார்க்க இஷ்டப்படுவதாகவும், சொல்லுகிறாயா? நீ அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவன் என்றே எண்ணுகிறேன்; அல்லவா?'' என்றான். "ஆம், ஐயா! அப்படியே போகிறேன். ஏதோ என் வேலையைச் செய்ய—"

"நீபோ, அப்பா; அதிகம் பேசவேண்டியதில்லை" "இதோ போகிறேன் சுவாமி."

"சுவாமியாவது பூதமாவது!! 'எட்டினால் குடுமி எட்டாவிட்டால் கால்' அல்லவா இந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு" என்றான் மனதுக்குள்.

உள்ளத் தூய்மை

தூய்மையே உண்மையான ஆற்றல். தூய்மையே உண்மையான ஆரோக்கியம். இந்த ஆதாரத்தின்வழியே நம் வல்லபத்தை ஒன்று சேர்க்கவேண்டும். இதை நாம் மறக்கலாகாது. பின் நமக்கு அழிவில்லை. தூய்மை நம்மைப் பயமறச்செய்யும். தூய்மை நம்மை சந்தோஷியாக்கும். நாம் சத்துவ குணத்தைப் பெறவேண்டும். வல்லபத்தைப் பெறுவோமாக. பின் நம்முன் எதுவந்தாலும் பொருட்டல்ல. தூய்மையின் பலத்தாலே பலவீனப்படுத்துபவைகளை வெல்லவேண்டும். கடவுளிடத்தில் உண்மையான நம்பிக்கைகொண்டு தைரியமாய் மேலேபோவோம்: அவர் எப்பொழுதும் நம்மைக்காப்பார். தோஷமின்மையாய் நாம் செய்வது எதுவானாலும் அது பிரகாசிக்கும். ஆகையால் நாம் பயமடைவதற்கு அங்கு ஒன்றுமில்லை. இதுதான் இரகசியம், கடவுளின் அருள்வழியே இதனையறிகிறோம். அவர்சக்தி பெரிது. அவருடைய தோற்றம் நம்பரிசுத்த ஆன்மாவிடம் காணப்படும். அவர் எப்பொழுதும் ஒழுங்கான பாட்டைவழியையே நமக்குக் காட்டுகிறார். ஆதலால் நாம் பலத்தோடு வேலைசெய்யவேண்டும். பலக்குறைவாய்ச் செய்தல்கூடாது. மேலேபோ! கம்பீரமாய்ப்போ! பாதை நம்மெதிரே கிடக்கிறது. குறித்த எல்லையைக் கிட்டவேண்டும். தூங்கக்கூடாது. இளைப்பாறமுடியாது. நித்திரைதெளி எழுந்திரு.

நம் மனதின் பரிசுத்த தனம் சில சமையங்களில் மங்கலடைவதற்காவது, இருளாவதற்காவது நம் ஊக்கம் கெடுதல்கூடாது. அது நீடித்திருக்காது. பெரும் புயலடித்தபிறகே அமைதி தோன்றுகிறது. ஒழிவின்றிக் காரியம் செய்தபிறகே சமாதானம் பிறக்கிறது. ஒன்று மற்றொன்றைப் பின்பற்றிவருவதே சுபாவவிதி. வருத்தமறியாமல் சந்தோஷம் இன்னதென்பதை அனுபவத்தில் தெரியமுடியாது. ஆதலால் நம்வாழ்நாளில் சம்பவிப்பதெல்லாம் சில ஆழ்ந்த கருத்தோடு நமக்கு நல்

வற்றைமாத்திரம் கொடுத்தற்குரியதாய்ச் சம்பவிக்கிறதென்பதை நாம் எப்பொழுதும் ஞாபகப்படுத்தவேண்டும். நல்ல பலத்திற்காகத் தேகப் பயிற்சி செய்தபிறகு அதற்கெதிராய் இளைப்பும் பலவீனமும் வரக்கூடியது சுபாவமாயிருக்கிறது. இப்படியான சமயங்களே உண்மை பக்தானுக்கு பரீக்ஷைகளாகின்றன. காரிய பரிசுத்தத்தையும் தன் உறுதியையும் பற்றிக்கொண்டு இவ்விரண்டு நிலைமைகளிலும் அழுத்தமாய் சமநிலைபற்றி நிற்கும் அவரே பூரண அறிவுள்ள கீர்த்தியாளர். ஏனையோர் சிசுக்களை ஒப்பவராவர்..ஒவ்வொன்றும் ஒழுங்காய்ப்போய் கொண்டிருக்கும்போது யாதாமொருவரும் சந்தோஷமாயிருக்கமுடியும். ஆனால் ஒவ்வொன்றும் தனக்கெதிரிடையாகவும் விரோதமாகவும் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது தொந்தரவின்றி யிருக்கக்கூடியவர் எவரோ அவரே உண்மையான பக்தராவர். மனத்தூய்மையின்மேலும் நம்பிக்கையின்பேரிலும் அழுத்தமாய் நில். சத்துவகுணம் நம்மைப் பொருந்துதற்கு நிச்சயமாயிருக்கிறது. பாதை பின் தெளிவாய்த்தோன்றும்.

ஓர் அந்தரங்க பக்தர் ஒரு பொழுதும் களைப்பாறுவதில்லை. ஏனெனில் அவர் அடிக்கடி சொற்ப நிட்காமியத்தையாவது தோஷ மின்மையின் சொற்ப தோற்றத்தையாவது அடையும்படி முயலுகிறார். அதுவே ஒவ்வொரு குறிப்பிற்கும் அஸ்திவாரமாகிறது. உண்மையில் நிட்காமியமாயிருப்பதே மிக உயர்வான விஷயம். நிட்காமியாயும் தோஷமில்லாமலும் நம் பூரண உள்ளத்தோடும் அறிவோடும் பிரார்த்திக்க வேண்டும். ஏனெனில் நாம் ஸ்வாதீனம் அடைதற்கு இது ஒன்றே வழி; மற்றெல்லா வழிகளும் நம்மைச் சிறையிருப்பாய் நடத்தும்.

நிட்காமியமும் மனத்தூய்மையும் பிரிக்கமுடியாமல் ஒன்று மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திருக்கும். நிட்காமியச் செய்கையால் மனம் தூய்மையடைகிறது. தூய்மையடைந்த உள்ளத்தில் அன்பன்றிவேறொன்றுந் தங்குகிறதில்லை. அவ்வன்போ கட்டுப்படா அன்பு. அவ்வன்பு பிரவாகத்தைப்போல் பெருகி எல்லாவற்றையும் வாரிச்செல்கிறது. உலக விஷயமாய்த் தோன்றுகிற யாதொன்றிற்கும் நம் முள்ளத்தில் இடமில்லை. துன்பம், வருத்தம், துர்ப்பாக்கியம், மாச்சரியம், அருவருப்பு, இன்னும் உலகத்தில் சம்பவிக்கக் கூடிய எதுவும் அங்கிருப்பழிந்து போகின்றன. இது ஒன்றே பரமோத்தமமான அன்பென நாமறிவது. இந்த ஒரு விஷயமே நானறிந்து பக்தி வழிபாடாய் எடுத்துக் கொண்டது.

ஏனையவெல்லாம் மறந்து இவ்வன்பால் கவரப்பட்டிருக்கவேண்டும். மற்றவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதை நாம் கவனிக்கக் கூடாது. அவரைப்பற்றி மாத்திரமே கவலைப்படவேண்டும். அவர்

ஒருவரைப்பற்றி மாத்திரமே இவ்வெளித்தோற்றப் பிரபஞ்சம் முற்றும் உன்னிலிருந்து மறைந்து போம்படி கைவிடு. இந்த வித அன்பில் சித்தப் பிரமை கொள்ளுதற்கு இதுவே காலம். இவ்வுலகத்தில் சிலர் பணத்திற்கும், சிலர் பெயருக்கும், சிலர் கீர்த்திக்குந் தானே பையித்தியமாயிருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் நம் தியான மூர்த்திக்காக பைத்தியமாயிருக்கிறோம். ஆதலால் ஒரே நிலையில் இரு, உறுதியில் அழுத்தமாயிரு, மேலே மேலேபோ, நீ ஏன் பயப்படவேண்டும். நம் ஹிருதயத்தில் பயம் என்பது கொஞ்சமும் இடம் பெறுதல் கூடாது. பதிலட்சணமுணர்ந்து, பயமின்மையாயும், சந்தோஷமாயும், தூய்மையாயுமிரு: நீ தெய்வீகக் குழந்தையாயிருக்கிறாய் என்பதை உலகம் காணும்படி விட்டிரு. அளவு கடந்த சக்தி நம்முள்ளிருப்பதை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். நம்மை அந்நிலையில் அசைக்கக் கூடியது ஒன்றுமில்லை யென்பதை யறிந்து அப்படியே வலுவாயிருக்க வேண்டும். என்ன நேர்ந்திருக்கிறது என்பதை கவனிக்க வேண்டியதில்லை. எப்பொழுதும் நிச்சலமாயிருக்க வேண்டும். தூய்மை யடைந்த உள்ளத்தில் கிலேசமாவது துன்பமாவது இல்லை. தன் தாயின் கரங்களில் ஆனந்தமாய்க்கிடக்கும் ஓர் சிசுவைப்போல் உன் முகம் எப்பொழுதும் ஆனந்தமாயிருக்கட்டும்.

உள்ளம் நிச்சயமாய்த் தூய்மை யடைந்தபிறகே உண்மையான பக்தி வருகிறது. பக்தி நம்மை எப்படி நிட்காமியாக்குகிறதென்பதை யறிவீர்கள். ஓர் தாய் தன் குழந்தையிடம் செலுத்தும் பக்தியை உதாரணமாய் எடுத்துக்கொள்வோம். அவள் தன் குழந்தையின் நன்மையை உத்தேசித்து, எப்பொழுதும் தான் சுறுசுறுப்பாய் இருக்கவேண்டும் என்பதை நினைத்தவளாய்த் தன்னைப்பற்றிய ஒவ்வொன்றையும் மறக்கிறாள். குழந்தைக்காகத் தான் எந்தவித அபாயத்தையும் சந்திக்கத் தயாராயிருக்கிறாள். தன் சந்தோஷத்தை யிழந்தாலுங்கூட குழந்தையின் சௌகரியம் ஒன்றிற்கே அவள் எப்பொழுதும் ஆவல் கொள்ளுகிறாள். இந்த விதமாக நம் சொந்த உரிமையையும் சொந்தக் காரியத்தையும் தன் தியான மூர்த்தியின் பொருட்டு மறந்து வருவதே நிட்காமியத்திற்குள்ள ஒரே வழி. உண்மை பக்தி என்பதின் கருத்தும் இதுவே.

இப்பெருமைக்குரிய தியான ரூபத்தை நம்மெதிரில் பற்றிக்கொண்டு நாம் எப்பொழுதும் மேலே நகர்ந்துகொண்டிருக்வேண்டும். இத்தேகம் இருக்குமோ நழுவுமோ என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டியதில்லை. மற்றவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதையும் நாம் கவனிக்கக்கூடாது. நமது கடவுளும் எஜமானனுமான, நம்மனோரதமூர்த்தியை நாம் வணங்க வேண்டும், பூரண உள்ளத்தோடு அவரை பக்தி செய்துகொண்டிருப்

படுதே சாந்தியையும் சந்தோஷத்தையும் தரும். திரண்ட செல்வம் நல்ல பெயர், உயர்ந்த கீர்த்தி முதலிய வேறெதுவும் நமக்குச் சாந்தியைத் தராது. ஆதலால் பயனைப்பற்றிக் கருதுவதில்லை என்ற தீர்மானத்தோடு நம்மனோரதமூர்த்திக்கு நாம் வேலை செய்யவேண்டும். உண்மையான மதம் இது தான்.

மதக்கோட்பாடுகளெல்லாம், தூய்மை, சத்துவகுணம், பயமின்மை, மனோசாந்தி இவைகளையே நமக்குத் தருகின்றன. சமயக்கொள்கை ஒருவருக்குரிய நல்லொழுக்கத்தை விதித்து மேலெழுப்புவதற்கு நிச்சயிக்கிறது. யாதாமொரு கூட்டத்திற்காவது கோயிலுக்காவது உரிமை கொண்டிருப்பது ஒருவருக்கு ஆன்ம சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க முடியாது. ஒவ்வொன்றையும் உன் உண்மை அறிவால் பார். யாருக்கு பயம். கடவுளோ நமக்கு மிக்க அன்புள்ள தாய். அத்தாய் தன் குழந்தைக்கு ஏதேனும் தீங்கு செய்வாளா? தோஷமின்றி, பொறுமைசாலியாய் சத்தியத்தில் நிற்கப் பழகு.

மனதைத்தூய்மை செய்வதற்கு நீ உன் இந்திரியங்களை ஆளுதற்கு முதலில் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களைக் கைக்கொண்ட பின் உன் மனதைப் பரமார்த்த சொரூபத்தின்பேரில் பொருத்து. உன் மனம் தெளிவடைவதற்கு முன் அடுத்தடுத்து உண்மைத் தோற்றங்கள் உனக்குத் தோற்றினும் தோற்றலாம்; ஆனால் அவை உடனுக்குடனே நழுகிப்போம். அடுத்தடுத்து இந்திரியங்களை வசப்படுத்திச் செல்வதால் மாத்திரமே உண்மையான தோற்றங்களை நாம் சாஸ்வதமாய் வைத்துக்கொள்ளமுடியும். மனதை இந்திரியங்களின் வசம் ஒப்புவிப்பதால்தான் ஞானங்களெல்லாம் இழந்துபோகின்றன. இந்திரியங்களை மனம் சந்தோஷிப்பிக்க முயலுகிறவரையில் அது ஓழிவின்மையாயும் அசந்தோஷமாயு மிருக்கிறது. புறம்பேயுள்ள பிரபஞ்ச வல்லபத்தின் வழியாக மாத்திரமே எல்லாத் தொந்தரவுகளும் வருகின்றன என்பதை மனம் தன்னனுபவத்தாலுணர்ந்து இந்திரியங்களைத் தனித்து ஆளும் பொழுது மாத்திரமே உண்மையான சாந்தி தரிசனப்படுகிறது. பின் வெளி விஷயங்களிலிருந்து அது திரும்பிவிடுகிறது. காலக்கிரமத்தில் உள்ளம் பரிசுத்த மடைகிறது.

உள்ளம் தூய்மையானபொழுது நமதுள்ளத் தோற்றத்தை அல்லது சித்த பூரணப் பொருளை யடைகிறோம். நம்முடைய ஹிருதயமோ ஒரு கண்ணாடியை யொத்திருக்கிறது. அது மலத்துகள் மூடப்பட்டிருக்கும் காலம் வரையிலும் சர்வ ஜீவபிராணிகளிடத்தும் குடியிருக்கும் உண்மை ஆத்ம நாயகனை நாம் அதில் கண்டெடுத்துக் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் மனத்தூய்மை ஆன்ம சுத்திக்கு இன்றியமையாக் காரியம்.

உண்மையில் சர்வ சமையங்களின் சத்து மனத்தூய்மையே. உள்ளத் தூய்மையில்லாமல் சுத்தமான தோற்றங்கள் தெளிவான அறிவைக் கொண்டு அடைய முடியாது. ஆதலால் வெளித்தோற்றங்களில் அதிக ஊன்றுதல் செய்தல் கூடாது. சலஸ்பரிசமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் நாம் தூய்மையும் சுத்தமுமுடையவராவோம் என்பதை அறிய வேண்டும். அவருடைய பெயரால் ஒவ்வொன்றும் தெளிவும் சுத்தமுமடைகின்றன. அந்தரங்க பக்தியோடும் ஆவலோடும் கடவுளின் பரிசுத்த நாமத்தை அடுத்தடுத்துச் சொல். சர்வமலங்களும் கழுவப்பட்டுப் போம். உன்மனம் தூய்மை வளர்ந்து கொள்ளும்படிவை. அது தெய்வ சிந்தனையும் தெய்வீகமுடையார் கூட்டத்தைத் தேடுதலுமே. பின் மனத் தூய்மை நம்முள்ளத்தில் பிரகாசிக்கும்.

சொல்லப்பட்டவைகளிலெல்லாம் முதலாக சர்வ அகங்காரங்களையும் விட்டொழிக்க வேண்டும். மலத்தில் இதைவிடப்பெரியதில்லை. இதுவே ஸ்வயலாப வஞ்சகத்தால் நம்முள்ளக் கண்ணாடியை அவ்வளவு துரிதமாய் மூடக்கூடியது. நாம் உண்மை பக்தியாளராயிருக்க விரும்பினல் நம்மை இருளிலும் பந்தத்திலும் நடத்துகிற "நான்" என்பது நமக்குப்பிரகாசம் தந்து சர்வ பிரபஞ்சத்தையும் மூடிக்கொள்ளும். நாமும் சில காரியங்களைச் செய்கிறோம் என்னும் கருத்தையும் விட வேண்டும். நாம் செய்கிறோம் செய்ய மாட்டோம் என்பதும் விடவேண்டும். கவுரவம் கொள்வதைவிடு. இக்கருத்தை நிர்மூலமாக்கு, பின் சுயலாபங்கருதாதவராவோம். சுயநயங்கருதும் எண்ணங்களை வேரோடு. களை நம் குறியை நாமடையலாம்.

நிட்காமிய கருத்துக்களுடன் நம் கற்பனா மூர்த்திக்கு தொழும்பு செய்ய விரும்பினல் தாராளமாய்ச்செய்யலாம். அதுவே உண்மை. அதன் வழியாய் ஒருவர் சம்பூரணம் அடையக்கூடும். சுயநயங்கருதாது நம்மனோமூர்த்திக்கு நாம் செய்யும் சேவை நம்முள்ளத்திலிருந்து எல்லா பந்தங்களையும் விலக்கித் தூய்மையைத் தருகிறது. கமலத்தன்னை.

சாரதாம்பாள்

(171-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

3-வது அத்தியாயம்.

" ரத்தினம் " கொலையுண்டு ஒரு வாரமாயிற்று. ஒருவரும் இதைப் பற்றிப் பேசுவாரையே காணோம். இக்கேஸை செஷன் கோர்ட்டுக்கு மாற்றிவிட்டதாக வதந்தி ஒன்று உண்டாயிற்று. யாவரும் இது விஷயத்தில் புத்தியைச் செலுத்தாமல், தங்கள், தங்கள் காரியங்களில் கண்ணோக்கமாகவே யிருந்தார்கள். வசந்த புரத்தில், ஓர் நாள் ஓர் மாடி

வீட்டின் அறையில் ஒரு பெரியவர் நாற்காலியின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டு மிகவும் விசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவரைப்பார்த்தால் சுமார் 60 வயதுள்ள வரென்றே சொல்லலாம். உடம்பு முழுவதும் வெளுத்து, கண் குழிந்து, மிகவும் இளைப்புள்ளவர் போலக்காணப்பட்டார். அடிக்கொரு முறை "ஐயோ! என் சாரதா! என் அன்புள்ள குழந்தாய், நீ எங்கு சென்றுவிட்டாயோ! உனக்காகவே நான் இதுவரை உயிருடனிருந்து வந்தேனே, நான் தேடி வைத்திருக்கும், இத்தனை, அப்பப்பா! பத்து லக்ஷம் பவுனுக்கும் நீயே சுதந்திரமுடையவளென்றிருந்தேனே, அந்தோ! என்னைத்தனியாக விட்டு விட்டு, எங்கு சென்ருய்? நீ சென்று இப்போது வருஷம் ஆறு ஆகியும், ஒரு துப்பும் காணேமே. ஐயோ! என் கண்ணே! உன்னலல்லவா இந்நாள் வரை என் மனைவி மிறந்த விஸனத்தையும் ஒருவாறு நிறுத்தியிருந்தேன்.

இந்தப் பாழும் துப்பு அறிபவர்கள் ஆறு வருஷமாயும் ஒரு துப்பும் தெரிவிக்காது, கூடிய சீக்கிரம் குழந்தையுடன் வருகிறேம், வருகிறேம், எனக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருக்கிருர்களே ஒழிய குழந்தை வந்த பாடில்லையே. ஏதோ இவ்வூருக்குப் புதிதாக வந்த சுந்தரம், துப்பு அறிவதில் மிகவும் கெட்டிக்காரரென அவரிடமும் சொல்லி மாதம் இரண்டாகி விட்டனவே, ஆ! என் சாரதா! நீ, கோறியபடி, உன்னை லட்சுமணனுக்கு மணம்செய்து கொடுக்காததால், ஒரு சமயம் அன்னவனுடன் ஓடிவிட்டாயோ, அந்தோ! அவ்விதமிருந்தால், லட்சுமணனை ஒவ்வொரு தரமும் சந்திக்கிறேனே ஜெகதீசா! எவ்விதமாகவோ ஆறு வருஷமாகப் பொறுத்திருந்தேன். இனி உயிர் வாழ முடியாது. என் சாராதா! உன்னைப்பாராது என் கண்கள் பூத்துப்போகின்றன. ஐயோ! பசியும் எடுப்பதில்லையே, உன்னல் எனது உடம்பும் இளைத்து வாடிப் போகின்றதே. 40 வயதுள்ள என்னைப்பார்த்தால் 60 வயது போலக்காண்கிறதே, என் கண்ணே சாரதா! என் முன்பாக வாராயோ, நான் செய்ததப்பிதத்தை மன்னிக்கமாட்டாயோ" என்று எண்ணாதை எண்ணமெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டே விசனத்தால் தன்னையறியாது நாற்காலியினின்றும் திப் பென விழுந்தான்.

அச்சமயம் இவரைப்பார்க்க வேண்டுமென்று வந்த இவர் சிநேசிதர் "தாமோதரம் பிள்ளை" யென்பவர், "சரவணப் பிள்ளையினுடைய நிலைமையை அறிந்து, ஓடோடியும் வந்து அவருக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகள் செய்து தன் கையால் எடுத்து, நாற்காலியில் அமர்த்தி, ஓ! என் பிரிய சரவண! "நீ ஏன் வர வர இவ்விதம் உடம்பைப் புண்படுத்திக்கொள்கிருய், உனது குழந்தைசாரதாள், எங்கும் சென்றிருக்கமாட்டாள். லட்சுமணனுடனேயே தான் சென்றிருப்பாள். கூடியசீக்கிரம் உம்மைக்காண்

பாள். அவளென்ன சிறு பெண்ணு? உலக நடவடிக்கை தெரியாத அல்ப புத்தியுடையவளா? கட்டாயமாக துப்பு அறிபவர்கள் கண்டுபிடித்துக்கொண்டுவருவார்கள் விசனத்தை ஒழி" என்றுர்:

சரவணப் பிள்ளை:—என்ன தாமோதரம்! நீயும் தெரியாமல் தானே பேசுகிருய். என்ன இந்த ஆறு வருஷமாகவா, எனது குழந்தை சாரதாள் இத்துப்பு அறிபவர்களுக்கு கிடைக்காமலிருப்பாள்? ஏதோ, என் மனதிற்குப் பலவிதமான யோசனை உதிக்கிறது. அந்தோ! ஒருக்கால் லட்சுமணனை, மணக்க நான் சம்மதியாததால் கிணற்றில் விழுந்து இறந்துவிட்டாளோ" என விம்மி, விம்மி, சிறு குழந்தையைப்போல விசனப்படலானுர்.

தாமோதரம் பிள்ளை:—"சரவணு! உனக்கு வயது நாற் பதாகியும் இன்னும் புத்தியில்லை. என்ன, சாரதாளை ஒன்றும் தெரியாதவளென்றே வைத்துக்கொண்டாய். அவளைப்போல ஞானமும், யூகமும், படிப்புமுள்ள பெண்கள் இப்பட்டணத்திலேயே யில்லை யெனச்சத்தியங் கூடச்செய்வேன். அப்பேர்ப்பட்டவள் இவ்வித துர்மரணத்திற்கு ஆளாகுவாளா? நீ இவ்விதம் பலவிதமாக நினைத்து, நினைத்துத் தான் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டாய், இனி இன்றுமுதல் இவ்வித எண்ணங்கொள்ளாதே, கூடிய சீக்கிரம் சாரதாள் உன்னை வந்து காண்பாள்" என்றுர்.

சரவணப் பிள்ளை:—தாமோதரம்! எனக்கு புத்தி, புகட்டி வருகிருயே ஒழிய உன் மனதையே நீ, "சாரதாள் எங்கே?" எனக்கேட்டுப் பார். உன் மனதே உனக்குச்சொல்லும், அன்று நாம் பேப்பர் பார்க்கும் போதே, 20 வயதுடைய ஓர் பெண் குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து கிடப்பதாகவும், சுற்றத்தார் ஒருவருமில்லாது, அநாதி பிணமென எடுத்து, தகனம் செய்ததாகவும் படித்து நீயே உறுதியாக "சாரதாளே" தானெனச்சொல்லி விசனப்பட்டாயே. இப்போது இவ்விதமாகச்சொல்லி, என் விசனத்தை நீக்குகிருயே, ஐயோ! சாரதாள், நிச்சயமாகக் கிணற்றில் தான் விழுந்து இறந்து விட்டாள். தெய்வமே! இனி நான் உயிருடனிருப்பதில் பயனென்ன என இரு கைகளாலும், தலையில் மோதியடித்துக்கொண்டே சிறு குழந்தைகளைப்போல் விம்மி, விம்மி, அழத்தொடங்கினுர். இதைக்கேட்ட

தாமோதரம் பிள்ளை:—ஓ! ஓ! நாம் அன்று ஒரு முறை "பத்திரிகையில் வாசித்துப் பார்த்த"படி, கிணற்றில் விழுந்த மாது சாரதாளாகத் தானிருக்க வேண்டும். ஏதோ நாம் நமது நண்பன் விசனத்தை ஒழிக்க வேண்டிபலவிதமான தேறுதலான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் கேழ்க்கமாட்டேனென்கிருனேஎன்னும், எண்ணமுடையவனுய்(வெளிப்

பண்டையாக) சரவணு! நான் எவ்வளவு தரம் சொன்னபோதிலும், உன் மடைமையான புத்தியைத்தானே மேல்கொண்டு விசனப்படுகிருய்; உன்னைப்போலுள்ளோர்கள் இவ்விதமாக விசனப்பட்டால், காரியம் எவ்விதம் கைகூடும்? உன்னுடைய மனிதர்கள் பல திக்குகளிலும் மாறி, மாறித் தேடிக்கொண்டேயிருக்கிருர்கள்; மேலும் துப்பு அறியும் ஆசாமிகளும், தங்களால் கூடியவரை பிரயாசையுடன் தேடிக்கொண்டேயிருக்கிருர்கள். துப்பு அறியும்முருகேசனென்ன, கோபாலனென்ன, சிங்காரமென்ன, சுந்தரமென்ன, இவர்களெல்லாம் அல்ப சொல்பமா? ஒருவரைவிட ஒருவர் கெட்டிக்காரர்களே. நீ அதைரியப்படவேண்டாம் கட்டாயமாகச் சாரதாம்பாள் கிடைத்துவிடுவாள். அவளேதோ, சிறுவயதினுல், காதலென்னும் விஷயத்தால் தூண்டப்பட்டு, புத்தி தெரியாது ஓடிவிட்டாள். இப்போது அவளுக்கு சுயபுத்திதோன்றி, தான் செய்தது யாவும் தப்பிதமெனத் தெரிந்து வந்துவிடுவாளெனப் பலவிதமான தேறுதல் வார்த்தைகளை யெடுத்துச் சொல்லி துக்கத்தை நிறுத்தி, அநேகவித சந்தோஷ சமாச்சாரங்களையும் குடும்ப விஷயங்களையும், குறித்துப் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். சொற்ப நேரம் சென்றதும் சரவணு! நம்து ஊரில் என்றும் வராத புது கம்பெனி மனோரஞ்சித நாடகக்கொட்டகையார் வந்திருக்கிருர்கள். இன்று அரிச்சந்திர நாடகமாம். போய்ப்பார்த்து வருவோம் வருகிருயா? எனக் கேட்டார் தாமோதரம்.

சரவணப்பிள்ளை:—என்ன தாமோதரம், என் நிலைமை யிவ்விதமிருக்க, "நாடகம் வேறு? நீ என்ன என்னைப் பரிகாசம் செய்கிருயோ?

தாமோதரம்பிள்ளை:—சரவணு; நீ அந்த சாரதாம்பாள் விஷயத்தைப் பற்றி நினைக்காதே வா! போய் வருவோம், அதனுல் உனது மனதும் நிம்மதியடையும். தயாராக யிருக்கிறேனெனச் சொல்லி, உத்தரவு பெற்று தனதில்லம் நோக்கிச் சென்றுர்.

4-வது அத்தியாயம்.

இரவு சுமார் 9-மணியிருக்கலாம். வீசந்தபுரத்தின் பாதைவழியாக ஜனங்கள் நடந்துகொண்டே யிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஆ! ஆ! இன்று நாடகம் பேஷாயிருக்கும், சீக்கிரமே சேர்ந்து டிக்கெட் வாங்குவோமென விரைவாக நடக்கலானுர்கள். நாடகக் கொட்டகை பூராவும் கோஷமாக யிருந்தது. அங்கு மாட்டியிருக்கும் கியாஸ்லைட்டின் வெளிச்சமோ வீற்றிருப்பவர் கண்கள் கூசும்படி செய்கின்றதுபோலும்! ஒருவர்மேலொருவர் உட்கார்ந்துகொண்டு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்

கொண்டிருந்தார்கள். "டிக்கெட்" கிடைக்காமல் தங்கள், தங்கள் மாளிகைக்குத் திரும்பிச் சென்றார்களனேகர். அநேகர் தங்கள் மோதிரம், மணிபர்ஸ், வகையரு சாமான்களைத் திருடக்கொடுத்தும், ஆட்டம் (நாடகம்) பார்க்க வேண்டுமென்ற கருத்தைக்கொண்டு, கவனியாதவர் போலிருந்தார்கள். முதல் வரிசையில் பல பெரிய மனிதர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களணிந்திருந்த வயிரக் கடுக்கன்களும், மோதிரங்களும், விளக்கின் வெளிச்சத்தினால் பளீர் பளீரென, பிரகாசித்தன. அங்கு வீற்றிருந்த இருவரில், ஒருவர் என்ன "தாமோதரம்" ஆட்டம் ஆரம்பிக்கவில்லையே, இன்னும் நேரமாகுமோ," என்றார்.

தாமோதரம்.—இல்லை, நேரமாகாது கூடியசீக்கிரம் ஆரம்பம்செய்து விடுவார்கள். மணி 9½-ஆனவுடன் ஆட்டம் நடத்துவார்கள். என்ன, சரவணா? இதுவரை நீ வராதவன்போலக் கேட்கிறாயே?

சரவணப் பிள்ளை:—இல்லை, கொட்டகை முழுமையும் நிறைந்து விட்டதே. இனித் தாமதமென்ன எனக்கேட்டேன்: என்ன இன்று ஆட்டம் நன்றா யிருக்குமோ?

தாமோதரம் பிள்ளை :—ஏதோ நன்றாக யிருக்குமெனப் பலபேர் சொல்லியதால்தானே நாம் வந்தோம். எல்லாம் இன்னும் சொற்ப நேரத்தில் தெரிகிறது.

இவர்களை நமது நண்பர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். இவர்கள்தான் முன் அத்தியாயத்தில் உரைத்த தாமோதரம் பிள்ளையும், சரவண பிள்ளையும்.

ஓ! ஓ! மணி ஒன்பதரையாய் விட்டதே, இன்னும் ஆட்டம் ஆரம்பிக்கவில்லையே, யெனப் பலபேர் பற்பலவிதமாகச் சத்தமிட ஆரம்பித்தார்கள். சிலர் கைதட்டிக் கூச்சலிடவும் வாயினால் ஊதவும், ஆரம்பம் செய்தார்கள். உடனே அக்கம்பெனிக்கு மானேஜராகிய வீரராகவலு நாயுடு யென்பவர் மேடையின்மேல் தோன்றி,

"ஐயா, கனதனவான்களே! தாய்மார்களே! இதுவரை பொறுத்து ரக்ஷித்த பெரியோர்கள், இன்னும் சற்றுநேரம், பொறுத்துக்கொள்ளும்படிக்கு வேண்டுகிறேன். எங்கள் கம்பெனி ஸ்திரீபார்ட் நடராஜன், என்பவர், இன்று குறித்த நேரத்தில் வராத விஷயத்தைப்பற்றி விசனப்படுகிறேன். அவருக்கு ஏதோ சொந்த அலுவலிருப்பதால் வரத் தாமதமாய்விட்டது. கூடிய சீக்கிரம் வந்துவிடுவார். அவர் வந்தவுடன் ஆட்டம் ஆரம்பித்துவிடுகிறோம். இதைப்பற்றி யாவரும் மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறோமென்றார். இதைக் கேட்டவுடன் பலபேர், ஆனந்தத்தாலும், சிலர் மனச்சங்கடத்தோடும், கரகோஷம் செய்தார்கள்.

பின் கொட்டகை முழுமையும் சத்தமயமாகவே யிருந்தது. சுமார் அரை மணிநேரம் சென்றதும் ஆட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அன்று நாடக மேடையின்மேல் நடித்த ஒவ்வொருவரையும் கொண்டாடாதார் யாரு மில்லை. ஆ! ஆ! எட்டுவயது சிறுவன் லோகிதாசன் வேடம்பூண்டு நடித்தானே, அதற்கேபோதாது நாம் கொடுத்தபணம் என்போரும், அடடா! அந்த சந்திரமதியே வந்துவிட்டாற்போலல்லவா யிருந்தது, சீன்களே! சீன்கள்! இந்தக் கம்பெனியைப்போல சீன்கள் வேறு கம் பெனியில் தயார்செய்து காட்டவே மாட்டார்களென்போரும், பலவித மாகப் பேசிக்கொண்டே தங்கள், தங்கள் மாளிகைகளை நோக்கி நடந்து கொண்டே யிருந்தார்கள்.

நாடகம் நடந்த மறுநாள் 10-மணிக்கு, நமது சரவணப் பிள்ளை, தனது மடக்கு நாற்காலியின்மேல் படுத்துக்கொண்டு, பழய, "சுதேச மித்திரன்" பத்திரிகையை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். "ரத்தினம் என்னும் ஓர் பெண்ணின் கொலையைப்பற்றி, பெரிய எழுத்தில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அது பின்வருமாறு:—

சுமார் 25-வயதுடைய "ரத்தினம்" என்னும் பெண், இவ்வூர் கேடி பெரியண்ணனால் சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 5-மணிக்கு தனவந்த பூபதியார் வீட்டின் மாடிமேல் கொல்லப்பட்டாள். மாளிகை பூராவும் தேடி அலைந்தும், சவம் கிடைக்கவில்லை. சவம் கிடைத்து, தெரிவிப்பவர்களுக்கு நல்ல இனம் அளிக்கப்படும். வெள்ளிக்கிழமை தினம் செஷன்கோர்ட்டு......முன்பாக கேஸ்விசாரிக்கப்படும்.

V. S. S. P.
Napier St.

என்று வரையப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்த சரவணப் பிள்ளைக்கு, ஒன் றும் தோன்றாது, தனது கண்களில்நீர் வடிந்தது. ஓ! ஓ! அம்மாதுதான், ஒரு சமயம் நமது சாரதாளோ! இவர்களுக்குப்பேர் தெரியாது ரத்தினம் என்று பிரசுரம்செய்துவிட்டார்களோ, தெய்வமே! நம்முடைய குழந்தை, ஒருவர் கையாலா கொல்லப்பட்டாள்! இனி நிச்சயமாக என் குழந்தை இறந்தாளென்று தெரிந்துகொண்டேன். இனி உயிருடனிருப்பதில் பய னில்லை. இச்சொத்துக்கள் யாவற்றையும் நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கும், கோயில்களுக்கும் எழுதிவைத்துவிட்டு, உயிரைவிட்டுவிடவேண்யடிதே. அப்பா! கத்தியால் கொல்லப்பட்டாளா! அடடா! என்ன கோரமான சங் கதி, இவ்விதவார்த்தைகள் என் செவியில் விழத்தானா இதுவரை உயி ருடனிருந்தேன், ஜகதீசா! இது என்ன! ஏன் இப்பூவுலகில்பிறப்பித்தாய்? அந்தோ! நான் படும் கஷ்டம் இனியாரும் படவேண்டாம். (சற்று

நேரம் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்து) சீ! என்ன நான் ''பயந்தவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய்'' என்பதுபோல, யாரோ ஓர், ரத்தினம் என்னும் பெண் கொல்லப்பட்டிறந்ததாய்ப் பத்திரிகையில் கண்டு, இவ்விதம் மனதை ஊசலாடவிட்டுவிட்டேன். அடடா! என்புத்திதான் என்னே! என்னே? இவ்விதம் மாறுதலடைந்துவிட்டது என்றார். தன் முன்னால் அச்சமயம் ஒருவர் நிற்பதைக்கண்ட சரவணப்பிள்ளை, வா! சிங்காரம்! என்ன இவ்வளவு நேரமாயிற்று? போனகாரியம் ஜெயம் தானே!

சிங்காரம்:—ஐயா, நானிங்கிருந்து புறப்பட்டு, பல யிடங்களிலும் என்னால் கூடியவரை தாங்கள் சொன்ன அடையாளப்படிக்குத் தேடித் திரிந்தேன். கிடைக்கவில்லை. தாங்கள் வீணாக மனதைப் புண்படுத்திக்கொண்டிருப்பீரே என்று திரும்பிவரும்சமயம் கோபாலனைக் கண்டேன். அவர் ஏதோ, துப்புக்கிடைத்த தாகவும், இன்னும் ஒருவாரத்தில் குழந்தையுடன் புறப்பட்டு வருவதாகவும் சொல்லும்படி சொன்னார் என்றார்.

சரவணப்பிள்ளை:—என்ன சிங்காரம்! உன்னால் முடியாத காரியம் கோபாலனால் முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஏதோ, இனி நான் என் குழந்தையைப் பார்க்கமுடியாது.

சிங்காரம்:—ஐயா, நீங்களிவ்விதம் சொல்ல வேண்டாம், நாங்கள் மூவரும், ஒவ்வொரு திக்குகளாகச்சென்று தேடிப்பார்த்தும், எனக்கு மட்டுமே கிடைக்கவில்லை. முருகேசனுக்கோ, இது விஷயமாக ஒரு துப்பும் கிடைக்காது. திருட்டு நோட்டுகள் அச்சடிக்கும் கள்வர்களைக் கைது செய்ததில் கவர்ண்மெண்டாராலேயே, துப்பு அறிவதில் கெட்டிக்காரரெனப் பெயர்பெற்று, அவர் இன்னும்விடாது தங்கள் குழந்தையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார். கோபாலனுக்கோ, ஏதோ துப்பு அறிந்து அங்கு போயிருக்கிறார். ஒவ்வொருவருடையது, வெவ்வேறுவழி. கட்டாயமாக உங்கள் குழந்தை அகப்பட்டு விடுவாள், வியாகூலப் படவேண்டாம். இன்னும் என்னால் கூடியவரைக்கும் சென்று பார்க்கிறேன். அதைரியப் படவேண்டாம் எனச்சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் காரியமாக வெளிச்சென்றார்.

சரவணப்பிள்ளையும், சிங்காரம் சொன்ன உறுதியால், கோபாலன் சாரதாம்பாளைக் கொண்டு வந்துவிடுவாரென்ற நம்பிக்கையுடனிருந்தார்.

5-வது அத்தியாயம்.

ஆடி மாதம் 10வ புதன்கிழமை தினம் தனவந்தபூபதி மாளிகையில் இருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் சரிதான், பாவம் பெரியண்ணன், விசாரணை காலம் நெருங்கி விட்டது. வெள்ளிக்கிழமை தினம் தூக்கில் தொங்கவேண்டியது தான். ஐயோ! இந்தப் பாவி, அந்த உத்தமியான பெண்ணைக் கொன்றுவிட்டானே, அவனுக்கும் ஏதோ கெட்ட காலம்! போலீசார் கையிலேயே ஏன் அகப்படவேணுமென்று, பூபதியாரே! என்றார் கோவிந்தசாமி பிள்ளை.

தனவந்தபூபதியார்:—ஐயா, நீர்சொல்வது வாஸ்தவம் தான். கொன்றவனே, தன்னைக் காட்டிக்கொள்வானு! இது தான் என் மனதிற்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது. இதில் ஏதோ, பலவிதமான சூதுகள் நடந்திருக்க வேணுமென்று எண்ணுகிறேன். பெரியண்ணனோ, திருட்டுக் கேஸிலும், இவ்விதமான கொலைக் கேஸிலும், மிகவும் அநுபோகமுடையவன். இவனைச் சேர்ந்தோர் சிலர், இப்பெண்மணியைக் கொன்று பொருள்களைக் களவாட எண்ணங்கொண்டு, அதன்படி பெண்ணைக் கொன்று, பொருளையும், சவத்தையும், மறைத்து வைக்க, ஓடிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு காவலாக பெரியண்ணன் வீற்றிருந்திருக்கக்கூடும். திடீரெனப் போலீஸ் புலிகளைக்கண்டு பயந்து வீரிட்டலறிவிட்டான். உடனே இவனைக் கைது செய்துவிட்டார்கள். பாவம், இவன் இந்த ஆறுமாத காலமாக கெட்ட செய்கைகளில் பிரவேசியாமல், இப்போது ஆரம்பித்துவிட்டான். இப்பேர்ப்பட்டவர்களெல்லாம், இவ்விதம் பிடிபட்டு, தண்டனை யடைந்து ஒழிந்தால் தான் ஊருக்குச் க்ஷேமம் என்றார்.

கோவிந்தசாமி பிள்ளை:—ஐயா, எல்லாம் முன் செய்த வினையின் படிதானே நடக்கும். அந்த நியாயம் நமக்கென்னத்திற்கு, இப்போது நான் நாடி வந்த பொருள் இப்போது கிடைப்பதைக்காணோம்.

தனவந்தபூபதியார்:—என்ன கோவிந்து, நீ என்ன எனக்குத் தெரியாதவனு, நாம் இருவரும் ஒருமிக்கப் பள்ளியில் வாசித்த நண்பர்களாயிற்றே. என்னிடம் இது சமயம் தொகையிருந்தால் நீ கேட்க வேண்டுமா; நானே, உனது நிலைமையை அறிந்து கொடுக்கமாட்டேனோ?

கோவிந்தசாமி பிள்ளை:— இனி வேறு பக்கம் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்து, வாங்கவேண்டியது தான்'—ஐயோ! கடன் வாங்கவேண்டுமென்றால் என் மனம் பலவிதமாக ஊசலாடுகிறதே. அதிலும் இவ்வூரில் எல்லாம் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். எவ்விதம் சென்று தொகை கேட்பது?

தனவந்தபூபதியார்:—உனக்கு அதைரியம் வேண்டாம். ஏதோ, நமது சமயத்துக்கு வாங்கி, பிற்பாடு செலுத்தவேண்டியது தானே, இதற்காக பயப்பட்டால் காரியம் எப்படி முடியும்? இவ்விடம் இந்த ஒரு வாரத்திற்கு முன்னாடி, ஓர் மார்வாடி உண்டியல் கடைவைத்திருக்கிறார். அவர் ஜென்ம தேசம் பம்பாயாம். அவரிடம் சென்றால் சொற்ப வட்டிக்கே தொகை கிடைக்கும். பின்னிட்டு தொகை சேர்ந்ததும் ஷெயாருக்குக் கொடுத்துவிடலாம்.

கோவிந்தசாமி பிள்ளை:—ஐயா, நீங்கள் சொன்ன யோசனை சரிதான். நீங்களும், என்னோடு வந்து தான் அது முடியவேண்டும் "பருப்பில்லாமல் கலியாணம்" எவ்விதம் முடியாதோ, அவ்விதம் நீங்களில்லாது ஒரு காரியமும் நடைபெறாது

தனவந்தபூபதியார்:—நானென்னத்திற்கு அங்கு வீணாக வரவேண்டும்? எனக்குப் பதிலாக என்குமாஸ்தாவை அனுப்புகிறேன்; அவருடன் சென்று தாங்கள் கோறும் ரூபாய் 5000—(ஐயாயிரம்)மும் பெற்று வாருங்கள்.

கோவிந்தசாமி பிள்ளை:—நான் ஒருக்காலும் தாங்கள் வராமல் போகேன். தாங்கள் வந்தாலாயிற்று; இல்லாதவரை, என் பெண்ணுக்கு இப்போது விவாகம் வேண்டாமென நிறுத்திவிடுகிறேன்.

தனவந்தபூபதியார்:—அப்படி யொன்றும் செய்து விடாதீர். நானும் வருகிறேன். சரி, எழுந்திரும், போவோமென இருவரும் மார்வாடி கடையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

மார்வாடி கடையின் முன் புறம் பந்தலிட்டு, ஜன்னல்களின் கம்பிகளுக்குப் பலவிதமான வர்ணம்பூசி, ஒரு பலகையின் பேரில் "ருமச்சந்து" உண்டியல் கடை யென வரையப்பட்டிருந்தது. இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அங்கு போடப்பட்டிருந்த ஆசனங்களும், மெத்தைகளும், சுவர்களில் மாட்டப்பட்டிருந்த படங்களும், மாளிகையை அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்தன. உடனே மார்வாடியின் குமாஸ்தா எழுந்து, வாருங்கள்! வாருங்கள்! இங்கு வீற்றிருங்களென ஒரு ஆசனத்தைக்காட்டி, அமரும்படி செய்தார். உடனே தாங்கள் வந்த சங்கதிகளைத் தெரியப்படுத்தி, பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்து, தொகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு இல்லமேகினர்.

இவர்கள் போகும் வழியில் எதிரில் வீருசாமி நாயுடு வருவதை யறிந்து, இருவரும் அவருக்கு வந்தனம் செய்து நின்றார்கள். ஐயா, தனவந்தபூபதியாரே, உம்மைத் தான் தேடி வருகிறேன். எங்கே, அந்த மாளிகையின் சாவி? அம்மாளிகையில் ஏதோ, துர்நாற்றம்

வீசுவதாக எனது ஆட்களால் தெரிந்தேன். ஆதலால் அதையும் பார்த்துக்கொண்டு இன்னும் ஏதாவது துப்பு அகப்படுகிறதா எனச் சுற்றிப் பார்ப்போம் வாருங்களென, மூவரும் "ரத்தினம்" கொலையுண்ட மாளிகையை நோக்கி நடந்தார்கள். மாளிகை திறக்கப்பட்டு, ஒவ்வொருவரும் நாற்றம் பொறுக்கமாட்டாது வெளியிலேயே நின்றுவிட்டார்கள். வீரு சாமி நாயுடுக்கு மட்டும் மனதில் பலவிதமான யோசனைகள் உதித்தன. உடனே நாற்றம் வரும் திக்கை நோக்கி நடக்கலானார். ஆ! அங்கு ஓர் ஸ்திரீயின் சவம் கிடந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன், நாயுடுவுக்கு சந்தோஷமுண்டாயிற்று. சிலரை அழைத்து சவத்தை வெளியே கொண்டு வந்தனர். அடையாளமே தெரியாது அழுகி, மட்கிக் கிடந்தது. சரி, பெரியண்ணன், குற்றவாளியே, இனி வேறு அத்தாட்சி வேண்டியதில்லை எனச் சொல்லிவிட்டு, சவத்துடன் கச்சேரியை நோக்கி நடந்தார். அன்று பூராவும் 'வசந்தபுரமெங்கும், பெரியண்ணன் கொன்றஸ்திரீயின் சவம் அகப்பட்டது. இனிப் பெரியண்ணன் தப்ப வழியில்லை. அவன் மடியவேண்டியதே, என் ஓர் குழப்பம் உண்டாய்விட்டது. 'சுந்தரம் எங்கே? அவரைக் காணோமே? அவரிருந்தால், அவருக்கு முன்பாகவே இச்செயல்களைக்காட்டி, தான் புகன்றதுயாவும் தப்பிதம் என்று அவர் வாயாலேயே, சொல்லும்படிச் செய்வோமென, பலவிதமாக பலர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இது நடந்த மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமைதினம் வசந்தபுரத்தில் எங்கு பார்த்தபோதிலும் இன்றல்லவா பெரியண்ணன்கேஸ் விசாரணை. இன்று சீக்கிரமாகக் கச்சேரிக்குச்சென்று இதன் முடிவை அறிய வேண்டும் எனச்சொல்லிக்கொண்டே நடந்தார்கள். ஒவ்வொருவர் சாப்பிடாமலும், இக்கேஸை அறிய மிக ஆவல் கொண்டு நடந்துகொண்டே சென்றனர். கச்சேரிமுழுவதும் கூட்டமாகவிருந்தன. அங்கு பலவிதநாற்காலிகள் போடப்பட்டு அவைகளில் கெட்டிக்கார வக்கீல்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்பாக மேடையின்மேல் ஓர் மேஜையும், ஆசன மொன்றும் போடப்பட்டு ஆசனத்தில்......ஜட்ஜ் அவர்கள் உட்கார்ந்துகொண்டு பலவிதமான கேசுகளை எடுத்து, விசாரித்து முடிந்தவுடன், பெரியண்ணன் கேஸ் எடுக்கப்பட்டது.

சேவகன், பெரியண்ணன், பெரியண்ணன் எனக்கூப்பிட்டான். பெரியண்ணன்கைகளில்மாட்டியவிலங்குகளுடன்இருசேவகர்மத்தியில் பெட்டியின்மேல் ஏற்றி நிறுத்தப்பட்டான். அங்கு வீற்றிருந்த துரைத்தனவக்கீல் பலவிதமான கேள்விகளைக் கேட்டு, சாக்ஷிக்களைக் கூப்பிடும்படி செய்தார். அச் சமயம் மிகவும் அவசரமாக ஓர் நாடோடி (பிச்சைக்காரன்) நின்றிருப்பவர்களை விலக்கிக்கொண்டு துரிதமாகக் கச்சேரிக்குள்

நுழைந்து, அங்கு நாற்காலியின்மீது வீற்றிருந்த "சதாசிவம்பிள்ளை" யென்னும் ஓர் வக்கீலினிடம் ஓர்கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு மாயமாக மறைந்து விட்டான். கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்த "சதாசிவம்பிள்ளை" மிகவும் சந்தோஷங்கொண்டு தனதிருப்பிடத்தைவிட்டு எழுந்து, ஐயா, துரையவர்களே! நான் இப்"பெரியண்ணன்" "நிரபராதி" யெனரூபிக்க வாதாடப் பிரயத்தனப்படுகிறேன். ஆதலால் இன்னும் ஒருவாரத்திற்கு வாயிதா கொடுக்கவேண்டுமென்று பரிந்து கேட்டுக் கொள்ளுகிறேனென்றனர். உடனே வக்கீல் கேட்டபடிக்கு ஒரு வாரம் வாயிதா கொடுக்கப்பட்டது.

யாவரும் 'ஆ! இதென்ன ஆச்சர்யம்! பெரியண்ணனுக்கு சிபார்சாக வருபவர் ஒருவருமில்லையே, வந்தாலும் இவன் தப்புவது மிகவும் கஷ்டமே. இவ்விதமிருக்க யாரோ ஒரு நாடோடி ஓர் கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து வக்கீலிடம் கொடுக்க, அவர் இக்கேசுக்காக ஒருவாரம் வாய்தா வாங்கியிருக்கிறார். இனி இது எவ்விதம் முடிவு பெறுமோ? எல்லாம் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் தெரிகிறது, என்று சொல்லிக்கொண்டே தங்கள், தங்கள், இல்லம் நோக்கிச் சென்றார்கள். பெரியண்ணனும் ஏதோ, நான் முன் செய்த புண்ணிய பலத்தினால் இன்று தப்பினேன். ஆ! ஆ! என்னை மீட்க, பிரயத்தனப்படும் புருஷர் யாரோ அறியேனே? தெய்வமே! அவருக்கு ஒரு கெடுதலும் வராமல் காப்பாற்றும் எனச் சொல்லிக்கொண்டே காவலுடன் சிறையை நோக்கிச் சென்றான்.

குடும்ப. சம்ரக்ஷணையும் சுகாதாரமும்.

அசுத்த ஜலம்.

ஜலத்தை ஒரு பாத்திரத்திலாவது அல்லது க்ளாஸ்டம்ளரிலாவது சிறிது நேரம் வைத்திருந்தால் அடியில் வண்டல் தங்கிவிடும். இதைவிட இன்னும் மிகக் கெடுதலான வஸ்து காலரா முதலிய வியாதிகளை உண்டாக்கும் கிருமிகளே. இவைகள் மிகவும் சிறியதாயிருக்கும். நமது கண்ணுக்குப் புலப்படாது.

மைக்ராப்ஸ்கோப் என்ற கருவியால் பார்த்தால் இவைகள் நன்றாகத் தெரியும். புழுக்களின் முட்டைகளும், கொசுக்களும் தண்ணீரிலிருப்பது நன்றாகத்தெரியும். இவ்விதமுள்ள தண்ணீரைப் பருகுவதால் தான் ஜனங்களுக்கு வியாதியுண்டாகிறது. ஸ்திரீகளுக்கும் இவ்விதமே தான் உண்டாகிறது. ஒருவிதமான கொசுக்கடியால் மலேரியா சுரம் உண்டாகிறதென்று வைத்திய நிபுணர்கள் சமீபத்தில் கண்டு அறிந்த பரிக்ஷையால் தெரிகிறது. மேலும் யானைக்கால் என்ற வியாதி இந்தியாவில்

பல விடங்களில் உண்டாவதற்கும் காரணம் ஜலத்தை கொசுக்கள் அசுத்தப்படுத்துவதால் தான். இவ்வித அசுத்தத்தால் இரத்தக்கடுப்பு, பேதி, விஷசுரம் முதலியவைகள் உண்டாகின்றனவென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஜலத்தை மூன்றுவித வஸ்துக்கள் அசுத்தமாக்குகின்றன. முதலாவது,வாயு, இரண்டாவது தாதுப்பொருள்கள், மூன்ருவது மனிதர், மிருகம் முதலியவைகள்.

கரிமலவாயு ஜலத்தில் சாதாரணமாக உண்டு. இது யிருக்கும் ஜலம் சுத்தமாகவும் பளபளப்பாகவு மிருக்கும். இந்த வாயு தான் ஜலத்தை இவ்விதம் செய்கிறது. ஆனால் இது மிகவும் கெடுதியல்ல. ஜலத்தைக் கொதிக்க வைத்தால் இந்த வாயு நீங்கிவிடும். சாக்கடையிலிருந்து வரும் துர்நாற்றம் யாவருக்கும் தெரியும். அது ஒரு வாயு; இது மிகவும் கெடுதியானது. இது ஜலத்தை அசுத்தமாக்கி விடுவது சகஜம்; இது யிருக்கும் ஜலமும் சுத்தமாகவும், பளபளப்பாகவு மிருப்பதாகத் தென்படும். ஆகையால் அவ்வித ஜலத்தை நன்ருகக் கொதிக்க வைத்தபின் குடிக்கவேண்டும். சமையல் முதலியவைகளுக்கும் கொதிக்கவைத்த தண்ணீரை உபயோகித்தால் மிகவும் நல்லதே.

தாதுப்பொருள்களால் ஜலம் அசுத்தமாகின்றது. எப்படி யென்ருல் பூமியிலுள்ள தாதுப்பொருள்கள் மூலமாக ஜலம் அசுத்தமாகிறது. சுண்ணும்பு சேர்ந்திருக்கும் ஜலம் மிகவும் கெடுதல். இதனுல் பேதி யுண்டாகும். ஜீரணக் கருவிகள் சம்பந்தமான வியாதிகள் உண்டாகும். சாதாரண உப்பு ஜலத்தில் சிறிது தென்படும், அதிக உப்பு ஜலத்திலிருந்தால் அது அசுத்த மென்றே நினைக்கவேண்டும்.

இரும்பும், ஈயமும் ஜலத்தில் கலந்திருக்கும். இரும்பு சிறிதிருந்தால கெடுதியே கிடையாது. ஆனுல் அவ்வித ஜலத்தைக் கிரமமாக உபயோகித்து வரவேண்டும். ஈயம் கலந்திருக்கும் ஜலம் விஷமுள்ளது அதை ஒரு பொழுதும் உபயோகிக்கக் கூடாது. உபயோகித்தால் கெடுதி சம்பவிக்கும்.

மனிதர், மிருகம், இலை முதலியவைகளால் ஜலம் அசுத்தமாய் விடும், அவ்விதமாகும் ஜலம் மிகவும் கெட்டது. மிகவும் அபாயமானது. இலை, காய் முதலியவைகளால் அசுத்தமான ஜலம் பழுப்பு வர்ணமுள்ளதாயிருக்கும். இந்த ஜலமும் கெடுதலையுண்டுபண்ணும். ஆனுல் பிராணிகளால் அசுத்தமாகும் ஜலம் மிகவும் கெட்டது. காய்ச்சிகூட உபயோகிக்கக்கூடாது. வீட்டு வேலைக்கும் இதை உபயோகிக்கக் கூடாது.

சாக்கடை வாயுவால் அசுத்தமாகிற ஜலத்தை உபயோகித்தால் காலரா, விஷசுரம் முதலியவைகள் உண்டாகும். அந்த ஜலத்தில் சிறிய க்ருமிகளிருக்கும். அக்கிருமிகள் தேகத்தில் பாவி வியாதியை யதிகரிக்கும்.

வெள்ளைப் பூனை.

ஒரு காலத்தில் ஒரு வயது முதிர்ந்த அரசன் தன் ராஜ்யத்தை அரசாண்டு வந்தான். அவனுக்கு அழகான மூன்று புத்திரர்கள் உண்டு. அவர்கள் கல்வியில் தேர்ந்து நற்குண முடையவர்களாயும் தெய்வபக்தி யுள்ளவர்களாயு மிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் தகப்பனிடத்தில் மிக்க மரியாதையாயும் பிரியமாயுமிருந்தார்கள். தங்கள் தகப்பனுர் எதாவது சொன்னுல் அவர் சொற்படி கேட்டு நடப்பார்களே தவிர, 'தந்தைச் சொல் மிக்க மந்திரமில்லை' என்பதற்கிணங்க அவரை எதிர்த்து பேச மாட்டார்கள்.

ஒரு நாள் ராஜனிடத்தில் இச்சகம் பேசி ஜீவிப்போன் ஒருவன் அரசனிடத்திற்குப் போய் "மகாராஜாவே! தங்களுடைய குமாரர்கள் சிம்மாசனத்தை யடைய துராலோசனை செய்து வருகிறுர்கள்" என்று சொன்னுன். அரசன் இவன் வார்த்தையை நம்பவில்லை. ஆயினும் அவ்வித துராலோசனையைத் தனது குமாரர்கள் செய்யாவண்ணம் தடுக்க அவர்களைத் தூரதேசங்களுக்குப் பிரயாணம் செய்யும்படி அனுப்பதீர்மானித்து விட்டான்:

சில நாள் சென்றபின்பு ஒரு நாள் அரசன் தனது குமாரர்களைக் கூப்பிட்டு "எனது அருமை வாய்ந்த புத்திரர்களே! எனக்கு வயதாகி விட்டது. ராஜ்யபாரத்தினின்று நீங்க சீக்கிரம் கருதுகிறேன். என் தள்ளாமைக்கு ராஜ்யசம்பந்தமான மனக்கவலையே கூடாது. இவைகளை விட்டு நீங்குவதே நல்லது, ஆகையால் எனது தள்ளாத காலத்தில் என்

னுடனிருந்து என்னை எப்பொழுதும் சந்தோஷிப்பிக்க ஒரு இனிமையான சிறிய நாயை உங்களில் எவனாவது ஒரு வருஷத்திற்குள் வெளிதேசங்களுக்குப் போய் கொண்டுவருகிறானோ அவனுக்கு எனது ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க எண்ணியிருக்கிறேன்'' என்றார்.

ராஜகுமாரர்கள் தங்கள் தகப்பனார் சொன்னதைக்கேட்டு வியப்புற்றார்கள். ஆயினும் அவர்கள் தூர தேசங்களுக்குப் போய் தங்களால் கூடிய மட்டும் நேர்த்தியான சிறிய நாயை விலைக்கு வாங்கி வருவதாகச் சம்மதித்தார்கள். உடனே தங்கள் தகப்பனாரிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். இவர்கள் தங்கள் ராஜ்ய எல்லையைக் கடந்தவுடன் அங்கொரு சத்திரம் தென்பட்டது. அதில் மூவரும் தங்கி போஜன முண்டார்கள். பின்பு மூவரும் யோசித்து 'நாம் ஒவ்வொருவரும் தனிமையாக வெவ்வேறு பாதையில் செல்வோம்' என்றார்கள். அவ்விதமே செய்ய தீர்மானித்து மூவரும் பிரிந்து போவதைப்பற்றி விசனமுற்றார்கள். கடைசியாக நாம் ஒரு வருஷமானதும் இங்கு எல்லாரும் வந்து சேர்வோம் என்று சொல்லி ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே வெவ்வேறு சாலையில் சென்றார்கள்.

இளைய சகோதரன் ஒரு பட்டணத்திற்குப் போய் அங்கு அநேக நாய்களைப் பார்த்து அவைகளில் அதிக நன்றாயுள்ளதை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு மற்றொரு பட்டணத்திற்குப் போனான். முன் தான் வாங்கின நாயைப் பார்க்கிலும் அதிக மேலானதை அங்கு வாங்கினான். இவ்விதமே அநேக பட்டணங்களுக்குச் சென்று சிறந்தவும் மிக்க அழகுமுள்ள நாயை வாங்கிக்கொண்டு மற்றவைகளை விற்றுவிட்டான்.

இவன் ஒருநாள் இராத்திரி மரங்கள் அடர்ந்த காட்டின் வழியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது இவனுக்கு வழிதப்பிவிட்டது, இருளோ மூடிக்கொண்டது. பெருத்த இடிமுழக்கமும் மழையும் ஆரம்பித்தன. புயல்காற்று போல் இவனுக்கு தென்பட்டது. வழியோ தெரியவில்லை. சிறு பிள்ளையாகையால் இன்னது செய்கிறதென்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் திகைத்து ஒரு பெரிய விருக்ஷத்தின் கீழ் நின்றான். மழை நின்றபாடில்லை என்பதைக்கண்டு இருளில் தட்டுத்தடுமாறிக்கொண்டு வழியைக் கண்டுபிடிக்கச் சென்றான். வெகு நேரம் இவ்விதம் போய்க் கொண்டிருக்கையில் சிறிது தூரத்தில் ஒரு விளக்கு இவன் கண்ணுக்கு தென்பட்டது, இவன் அதை நோக்கியே சென்றான். இருள் மிகுதியாயிருந்தமையாலும் மழை தாரை தாரையாகப் பொழிந்தமையாலும் வேகமாக நடக்க முடியவில்லை. மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். கடைசியாக ஒரு பெரிய அரண்மனை தென்பட்டது. அதன் வாசற்படியண்டை வந்தான்.

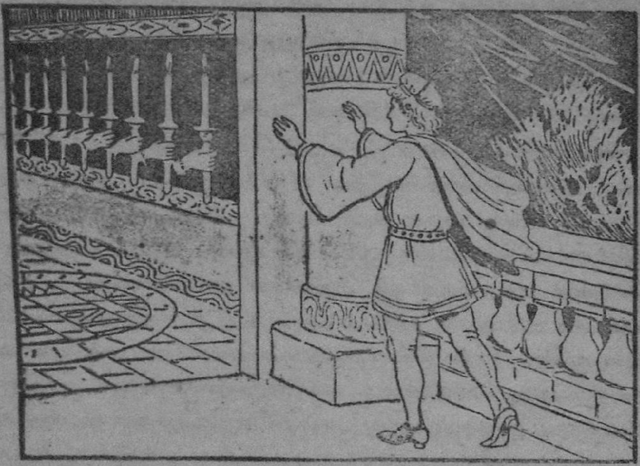

கதவண்டை ராஜகுமாரன் வந்தபொழுது அங்கு ஒருமணி தொங்கவிட்டிருப்பதைக் கண்டான். அதை உடனே அடித்தான். பனிரண்டு கைகள் கதவைத்திறந்ததைக்கண்டான் ராஜபுத்திரன். ஒவ்வொரு கையிலும் ஒரு விளக்கு இருந்தது. கைகள் அந்தரத்தில் தென்பட்டனவே தவிர மற்ற மனித உருவமொன்றும் இவனுக்குத் தென்படவில்லை. ராஜகுமாரன் ஆச்சரியமும் பயமுமடைந்து ஒரு அடிகூட எடுத்துவைக்காமல் ஸ்தம்பம்போல் நின்றுவிட்டான். உடனே இன்னும் சில கைகள் இவனுக்குத்தென்பட்டன. அக்கைகள் இவனை அரண்மனைக்குள் போவென்று சொல்லும் பாவனையாக இவனை உள்ளே மெதுவாகத் தள்ளின. அந்தக் கைகள் இவனுடன் வந்து இவனை ஒரு அறையிலிருந்து மற்றொரு அறைக்கும் அதிலிருந்து சபாமண்டபத்திற்கும், அதிலிருந்து இன்னொரு அறைக்கும், இதிலிருந்து இன்னொரு நேர்த்தியான அறைக்கு இட்டுக்கொண்டு போயின.

ராஜகுமாரன் சுற்றி நாலாப்பக்கத்திலும் பார்த்தான். அங்கு இன்னொரு அறையைக் காணவே அதனுட்சென்றான். அங்கு நெருப்புகுண்டத்தில் நெருப்பு தகதகவென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு சாய்வு நாற்காலி தானாகவே நகர்ந்து நெருப்பு குண்டத்திற்குச்சமீபத்தில் வந்தது. ராஜகுமாரன் உடனே நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். பின்பு கைகள் இவனிடத்திற்கு வந்து மெதுவாக இவன் தேகத்திலுள்ள மழையால் நனைந்த உடுப்புகளை எடுத்து வேறொரு விடத்தில் போட்டுவிட்டு நல்ல விலையுயர்ந்த உடுப்புகளை எடுத்து ராஜ குமாரனுக்கு கொடுத்தன. ராஜ குமாரன் பயம் நீங்கி முகமலர்ச்சியுடன் அவைகளைப் பெற்று தரித்துக்கொண்

[illegible] கைகள் மறுபடியும் ஒரு விலை மதிப்புள்ள சால்வையையெடுத்து இவனுக்கு குளிர் போகும்படி இவன் தேகத்தில் போட்டன. பின்பு ஒரு யாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து இவன் கைகால்களையும், முகத்தையும் சுத்திசெய்து கொள்ள கொடுத்தன. இவனும் அவ்விதமே கைகால்களையும் முகத்தையும் கழுவிக் கொண்டான். பின்பு அவன் மேலிருந்த சால்வையை யெடுத்து விலை மதிப்பு சொல்ல முடியாத மிகவும் சிறந்த பட்டுப் போர்வையை அவனுக்கு போத்திக்கொள்ள கொடுத்து அவனை சாப்பிடும் அறைக்கு அழைத்துப் போயின. இவன் அங்கு சென்றதும் அறுசுவையோடு போஜனம் தயார் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்டுகளித்து ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். இவனுக்கெதிரில் ஒரு அழகான மேஜை வைக்கப்பட்டது. அதில் போஜனமும் பானவகையும் தென்பட்டன. கிண்ணங்களும் தட்டுகளும் பொன்னால் செய்தவைகள்.

இவ்வளவு நேர்த்தியான ஆகாரம் பொன்பாத்திரங்களி லிருக்கின்றதே! என்னுடன் இன்னும்யார் இதை உண்ணுவார்கள்?'' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு அடி உயரமுள்ள ம்ருகங்களில் அநேகம் கதவைத்திறந்துகொண்டு உள்ளேவந்தன.

முதல் ம்ருகம் நீண்டதுணியால் தன்தேகத்தை மூடிக்கொண்டு வந்தது. இரண்டு பூனைகள் அதன்பின் கத்திகளுடன் வந்தன. இவைகளுக்குப்பின் அநேக பூனைகள் கும்பல்கும்பலாக எலிகளும் மூஞ்சூர்களும் நிரம்பியுள்ள கூண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்தன. முதல்ம்ருகம் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதுபோல் தென்பட்டது. முதலில் வந்தபூனை ஆச்சரியமடைந்திருக்கும் ராஜகுமாரனுக்கு சமீபத்தில் வந்து

தனது நீண்ட மூடுதுணியை எடுத்துவிட்டது. அது மிக்க அழகான வெள்ளைப்பூனை. அதுசிறு பிராயமுள்ளதாயும் சந்தோஷக்குறி சிறிதுமில்லாததாயும் இருப்பதாக இவனுக்குத் தோன்றிற்று.

"ராஜகுமாரா! வாரும், உட்காரும், உமக்கு நல்வரவு கோருகிறேன். நாமிருவரும் உட்கார்ந்து சாப்பிடலாம்" என்று வெள்ளைப்பூனை அன்புடன் சொல்லிற்று. இராஜகுமாரன் பூனைக்கு சமீபத்தில் உட்கார்ந்தான்.

இருவரும் அறுசுவையோடுள்ள ஆகாராதிகளை உண்டார்கள். உண்டவுடன் ராஜகுமாரன் பூனையைப்பார்த்தான். அதன்முன்னங்காலில் பொன்சட்டத்தில் போட்ட ஒருசிறிய உருவப்படம் கட்டி தொங்கவிட்டிருப்பதைக்கண்டான். அதைப்பார்க்கலாமாவென்று பூனையை அரசகுமாரன்கேட்டான். பூனை அவ்வுருவப்படத்தை அவனுக்கு காண்பித்தது. ராஜகுமாரன் அதை ஒற்றுப்பார்த்தான். அது தன்னுடைய உருவப்படமாயிருப்பதைக்கண்டு வியப்புற்றான்.

படத்தில் ராஜகுமாரன் பூனையின் காலில் தொங்கவிட்டிருக்கும் படத்தைப் பார்ப்பதைப் பாருங்கள்.

வெள்ளைப்பூனையோ அப்பொழுது பெருமூச்சுவிட்டது. அது மிகுந்த துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதை ராஜகுமாரன் கண்டு அதைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்காமலிருப்பதே நலம் என்று நினைத்தான். அன்றிரவு சுமார் பத்துமணிவரையிலும் இருவரும் பலவிஷயங்களைப்பற்றி பேசினார்கள். உடனே அரசனை நித்திரை செய்யப்போ என்றுசொல்வதுபோல் கைகள் தோன்றி அரசகுமாரனைத் தொட்டன. அரசகுமாரன் தூங்க

படுக்கை அறைக்குப்போய் படுத்துக்கொண்டான். வெள்ளைப்பூனையும், அதனுடைய பரிவாரங்களும் உடனே வெளிச்சென்றன.

மறுநாள் அதிகாலையில் ஒரு பெருத்த கூச்சல் கேட்டமையால் அரசகுமாரன் எழுந்தான். என்ன சப்தமென்று பலகணிவழியாகப் பார்த்தான். அப்பொழுது வெள்ளைப் பூனை அரசகுமாரனை சந்தோஷிப்பிக்க வேட்டைக்குப்போக ஐந்நூறு பூனைகளை தயார் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தான்.

வெள்ளைப் பூனை ஒரு குரங்கின்மீது சவாரி செய்துகொண்டு அரசகுமாரனிடத்திற்கு வந்தது. அரசகுமாரன் சவாரி செய்ய ஒரு மரக்குதிரை தயாராயிருந்தது. இது மாயா சக்தியால் உண்டானது. உடனே அரசகுமாரனும் மரக்குதிரையின்மீது ஏறி வெள்ளைப் பூனையுடன் வேட்டையாடப் புறப்பட்டான். மற்றப் பூனைகள் எக்காளம் என்ற ஒருதுகுழலை ஊதிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார்கள்.

காட்டுக்குள் சென்றதும் முயல்களும், சீமை முயல்களும் பயந்து நாலாப்பக்கத்தில் தப்பித்துக்கொள்ள ஓட ஆரம்பித்தன. பக்ஷிகள் ஆரவாரத்தைக்கேட்டு மரக்கிளைகளின்மீது தங்கியிருந்தன. குரங்குகள் இருந்த விடங்களிலேயே தயங்கி யிருந்தன. இவைகளெல்லாம் வெள்ளைப் பூனையும் அரசகுமாரனும் வேட்டையாடுவதைக் கண்டு களித்து இன்று நமக்கு சுபதினமென்று நினைத்தன. வேட்டையாடிய பின் களைப்புற்று பரிவாரங்களுடன் வெள்ளைப் பூனையும், அரசகுமாரனும் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

உடனே அரசகுமாரனுக்கு வழக்கம்போல் ஆகாராதிகள் தயார் செய்யப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அரசகுமாரனும் வெள்ளைப் பூனையும் பசிதீர உண்டார்கள். வாத்திய கோஷமும் நடந்தது. சிறிது நேரம் வெள்ளைப் பூனை அரசகுமாரனுடன் பேசிவிட்டு தன்னிருப்பிடத்திற்குப்போயிற்று. அரசகுமாரனும் நித்திரை செய்யப்போனான். மற்றவைகளும் மாயமாய் போய் விட்டன.

இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் வெள்ளைப் பூனை அரசகுமாரனுக்குப் பொழுது போகும்படியும் சந்தோஷமுண்டாகும்படியும் புதிய புதிய வேடிக்கைகளைச் செய்து வந்தது. இவ்விதம் அது செய்து வந்தமையால் அரசகுமாரனுக்கு நாள் கழிந்தது சிறிதும் தெரியவில்லை. கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷமாய் விட்டது. வெள்ளைப் பூனை செய்துவரும் வேடிக்கைகளைக் கண்டு களித்துக்கொண்டு காலம் செல்லுவதைக் கூட கவனிக்காமலிருந்தான் அரசகுமாரன்.

வர தக்ஷணை.

இப்புவியின்கண் மானிடர்களாய்ப் பிறப்பது மிகவும் அரிது. அவற்றிலும் கூன், குருடு, செவிடு, என்ற அங்கவீனங்களன்றிப் பிறப்பது மிகவும் அரிது. அவற்றினும் உயர்குலத்தில் பிறந்து செல்வவான்களாகப் பிறப்பது மிகவும் துர்லபம். இத்தகைய உயர்குலத்தில் பிறந்து புத்தியில் தீட்சண்யமடைந்து இக்கொடிய வியாபார விவாகங்களை கையாடுபவர்களை என்னென்று உரைப்பது? கல்வியிலும், செல்வத்திலும், மேம்பட்டவர்களாயினும் இக்கொடிய வழக்கத்தினல் மிகவும் தாழ்மையடைகின்றனர். இவ்வியாபார விவாகத்தினல் உண்டாகும் தீமைகள் பலவுள. அநேக குடும்பங்கள் நிலை குலைகின்றன.

இளம்பெண்கள்தங்களது பெற்றோர்களின் ஏழ்மைதனத்தைக் கண்டும், அவர்கள் தங்களுக்குத் தேடும் மணவாளன் சரியாக அகப்படாமையால் அடையும் வியாகூலத்தையும் கண்டு சகியாதவர்களாய், தற்கொலை செய்துகொண்டு மாள்கின்றனர். அந்தோ! இவர்களது ஸ்திதி கொடிது! கொடிது!

ஒருவனுக்கு சில பெண்களிருந்துவிடின் அவனது செல்வம் யாவும் சில வருடங்களுக்குள் அவர்களது சீர்சிலேர்துகளுக்குச் செலவழிக்கப்படுகின்றன. சில வருடங்களுக்கு முன் செல்வவானுகவிருந்தவன் ஓர் ஏழையாகின்ருன். தனக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் வரினும் அவற்றை கொஞ்சமேனும் பாராமல் தனது பெண் சுகமாக வாழவேண்டுமென்று தான் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த பணத்தை விவாகத்தில் மருமகன் வீட்டாருக்கு அர்ப்பணம் செய்கின்ருன். அந்தோ! அவனது மனம் எப்படி வியாகூலமடைந்திருக்குமென்பதை யாவரும் எளிதில் அறியக்கூடும். ஏழ்மையுள்ளவன் கையில் பணமில்லாக் குறையால் தனது அருந்தவப் புத்ரிகளை, முடவனுக்கோ, அன்றி 60 வயது சென்ற கிழவனுக்கோ கொடுக்கின்றனர். அந்தோ! அப்பெண்கள் எப்படி மனச் சந்துஷ்டியுடன் கிழப்பிணங்களை மணம் செய்துகொள்ள இச்சைப்படுவார்கள்?

தங்களுக்கு இணையுள்ள மணவாளர்களை மணப்பதைவிட்டு, அவர்களுக்கு 6 மடங்கு வயதில் பெரியவர்களை மணக்க எப்படிமனம் இச்சைகொள்வார்கள். ஒன்றுமில்லா மூடன் கூட 600 ரூபாயை கொடு என்று கேட்கப்புகின், படிப்பில் தேற்சிபெற்ற பிள்ளைகள் ஆயிரக்கணக்காக வாங்குவது சகஜமேயாம்.

இவ்வரதக்ஷிணை என்னும் கொடு வழக்கத்தைச் சீக்கிரம் வேரோடு களையாவிடின், இந்தியர்கள் என்றும் முன்னுக்கு வரார்களென்பது திண்ணம். கனம்வி. எஸ். ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரியின் மகோதாயாவராலும்கைப் பற்றப்படின் இக்கொடிய வழக்கம் சீக்கிரம் குன்றுமென்பது திண்ணம்.

கோபாலன்

நீர்வள நிலவளத்தில் சிறப்புற்றோங்கிய திருச்சிநகர்தனில் சூரியன் தனது கிரணங்களை அந்திநேரத்தில் எங்கும் பரப்பி பொன்னிற மாக்கினான். .அப்பொழுது ஓர் இளைஞன் மலைக்கோட்டைதனைக்கண்டு மிக்க அகமகிழ்ந்தவனாய் விநாயகரைக்கண்டு கைகூப்பி துதிசெய்துவிட்டுஅங்கு மிங்குமுள்ள நில வளங்களைக்கண்டு ஆனந்தித்தானே யாயினும் சற்று விசனமுற்றவனாகத் தோன்றினான். இவனது முக விலாசத்தை நோக்கின் யாவரும் எளிதில் அந்தணர் குலத்திலுதித்த உத்தமன் என எளிதில் அறிவார்கள்.

சிவந்தமேனியும் அகன்ற மார்பும், அழகிய முக விலாசமும் கண்டவர் மனதைக் கொள்ளைகொண்டன. இவன் தெருவிற் செல்லுங்கால் யாவரும் இவனைக்கண்டு ஆனந்தியாமல் செல்லார்கள். மாதர் குழாங்கள் நீரெடுக்கச்செல்லின் ஒவ்வொருவரும் தங்களது கண்களால் சுந்திர வாலிபனைக்கண்டு மனம்களிப்பார்கள். இவ்வாலிபனது முகவிலாசம் இத்துணையாயின் அவனது புத்தி நுட்பத்தைப் பற்றி என்னகூறுவது? சுருக்கக்கூறுமின் சுந்திரவாலிபன் யாவரிடமும் தனது நன்னடக்கைக்கும்,புத்திகூர்மைத் தனத்திற்கும்நற்பெயர்பெற்று விளங்கினான்.

இவ்வளவு அழகிய சுந்திர வாலிபனுக்கு மனதில் என்ன வியாகூலமுளது? கடவுளது வலிமையைக்கண்டு மிக்க சந்தோஷமுற்றான். வயல்களையும், அழகிய பூந்தோட்டங்களையும் படைத்த பிரம்மனது மகிமை பல உளதென ஆராய்வானாயினன். தன் மனதிற்குள்ளே தனது நிர்பாக்கிய ஸ்திதியைக்கண்டு மிகவும் நொந்துகொண்டான். தனது பிதாயிருப்பின் தான் எத்தகைய ஸ்திதியிலிருக்கக் கூடுமென்பதை சிந்திக்கலாயினன். சிலவருடங்களுக்குமுன் ஓர் பிரபுவின் புத்திரனாக விருந்து இப்பொழுது ஓர் நிர்பாக்கியனாக யிருப்பதைக்கண்டு மிகவும் மனம் நொந்துகொண்டான். இருப்பினும் தான் பி.ஏ., வகுப்பில் படித்தமையாலும், புத்தி நுட்பமுள்ள இளைஞனாகையாலும் சற்று மனம் தேறினான். 'தான் கூடியசீக்கிரத்தில் பரிக்ஷையில் பாஸ்செய்தால்தனது துக்கம் ஒருவாறுநீங்கும். எல்லாம் ஈசனதுசெயல்' என்று கூறிக்கொண்டு தனது கண்களில் ததும்பும் நீரைத் துடைத்துக் கொண்டு கோபாலன் மெள்ளப்படிக்கட்டுகளினின்று கீழிறங்கினான்.

இவன் கீழிறங்கியவுடன் இவனை நோக்கி மற்றுமோர் இளைஞன் "என்னப்பா கோபாலா யாது ஒருவாராகக் காண்கின்றனை? உனது முகத்தை நோக்கின் மனம் சற்று வேறுபட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உனதுநண்பனிடம் பகரக்கூடாதா"என்றான்.

கோபாலன்—"ரத்னம் உன்னிடம் ஒளிக்க வேண்டியது என்னிடம் யாதுளது? எனது துர்பாக்கிய ஸ்திதியைப் பற்றி நான் நொந்து கொண்டேனே யொழிய வேறல்ல. உனக்கென்னப்பாகுறை? நீ ஓர் ஜட்ஜியின் புதல்வன். உன்னை உனதுபெற்றோர்கள் அருமையாக வளர்க்கின்றனர்' நான் ஓர் அநாதி. என் சார்பில் உனக்கேன் அவ்வளவிரக்கம் என்று கூறி கண்களில் நீர் ததும்பினான்.

ரத்னம்—"கோபாலா! ஏன் நீ இப்படி நொந்து கொள்கின்றனை? நீ கற்ற கல்வியினது பெருமை இதுதானோ? விதியையாரோ வெல்வது?

நீ உன்னை தரித்திரனென்று கூறிக்கொள்வது நியாயமோ? ஏதோ கால வித்தியாசத்தால் நீ இத்தகைய ஸ்திதியை அடைந்தனையேயன்றி வேறன்று. குப்பையில் கிடக்கினும் மாணிக்கம் மாணிக்கமேயாம். உனது பிதா உயர் குலத்திலுதித்த கனவான். அப்படியிருக்க நீ எப்படி ஓர் தரித்திரனுவாய். அடுத்த வருடம் இத்தேதியில் நீ குறைந்தது மாதம் 60 ரூபாய் சம்பாதியாயோ? அப்படியிருக்க நீ ஏன் இப்படி உன்னைவருத்திக் கொள்கின்றனை? பெற்றோர்களிறந்த துக்கமதிகமாக விருப்பினும் அதைப் பொங்க விடுவதினுல் நீ அடையும் பயன் யாது? கோபாலா! ஏன் சும்மாவிருக்கின்றாய்? நான் உன்னைப் பன்முறை எனதில்லத்திற் கழைத்தும் நீ வராமலிருப்பது யாது காரணமோ நான் அறிகிலேன். இம்மைகல்மஸ்ஸிற்கேனும் (Michaelmas) நீ அகத்தியம் தஞ்சாவூர் வந்து செல்ல வேண்டும் என்று வெகு உருக்கமாகக் கூறினன்.

கோபாலன்—"ரத்னம் என்னையறியாமல் சின்னேரங்களில் நான் துக்கமடைகிறேன். நான் இல்லீவிற்கு உனதில்லம் வர அசக்தனுகவிருக்கிறேன். ஆகையால் என்னை மன்னிக்கவும். நான் மாயவரத்தில் உள்ள எனது மாமனதில்லம் போவதாக உத்தேசம் செய்திருக்கிறேன். அடுத்த லீவிற்கு கட்டாயம் அவ்விடம் வருகின்றேன். நேரமாகிறது எனக்கு விடை கொடு, நான் செல்ல வேண்டுமென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு, தனது ரூமிற்குச்சென்று தனது பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு கடையில் சில சாமான்கள் வாங்கிக்கொண்டு மாயவரம் புறப்பட திருச்சி ஜங்கஷனை நோக்கிச் சென்றான்.

2-வது அத்தியாயம்.

மாயவர அக்கிராரத்தில் ஓர் நாள் மாலைநேரத்தில் மாதர்களும் பெண்களும் சிறந்த பட்டாடைகளும், அணிகலன்களும் அணிந்துகொண்டு வெகு உல்லாசமாக வெளிக்கிளம்பினர். ஒவ்வொருவர்களது இல்லமும் வாயிலில் தண்ணீர் தெளிக்கப்பெற்று கோலங்களிடப்பட்டிருந்தன. எல்லா வீடுகளும் வாயிலில் அழகாக ஜோடிக்கப்பட்டிருந்தன. இதைக்காணின் வெளிச்செல்வோர் எளிதில் தசராவினது ஆரம்பமென அறிவார்கள். தங்களதழகைக் காட்ட இது தான் தருணமென்று மாதர்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்களிடத்துள்ள உயர்ந்த ஆடைகளை யணியப்பெற்றனர். வெளிச்செல்லும் வாலிபர்கள் தங்களுக்குச் சமயம் வாய்த்ததென்று இவர்களதழகைக் கண்டு களிப்புற்றனர்.

இம்மங்கையர் கூட்டங்களுள் ஓர் சுந்தரியினது நடையும், அவளது முகவனப்பும் யாவரையும் எளிதில் வசீகரித்தது. அக்குழாங்களுள் அவள் ஓர் திலகம்போல் விளங்கினுள். அவளது கரிய நீண்ட கூந்தலும் விற்புருவமும், அழகிய பற்களும், பவளவாயையும், அழகிய வனத்தையும் கண்டு களிப்பாறச்சென்ற புருடர்கள் வெகு சிலர். அவளது ஒய்யார நடையையே கண்டு ஆநந்திப்போர் சிலர். அவளது வனத்தை நோக்கிக்கொண்டேயிருப்பவர் மற்றும் சிலர். இவ்வழகிய சுந்தரி தனக்கியற்கையாயுள்ள அழகிற்கேற்ப சிலஅணிகலன்களணிந்துகொண்டிருந்ததினுல் அவள் ஓர் தெய்வலோக மங்கையைப் போல் தோன்றினுள். அவளது காதிலுள்ள வயிரத்தோடுகள் சூரியனது வெளிச்சத்தால் ஜ்வலித்தன.

ஏனைய வில்லங்களிற்குச் சென்ற பிற்பாடு தனது தாயுடன் தனது வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாள். வீட்டில் வந்து யாவற்றையும் வெகு நன்றாக அலங்கரித்தாள். தனது தாயை நோக்கி "அம்மா உனது பெட்டியிலிருக்கும் பெரியவெள்ளைக்கார பொம்மைகள் யாவும் கொடு. நான் அவற்றை யெடுத்து கொலுவின் மேற்படியில் அடுக்குகின்றேன்" என்றாள். அவளது தாய் பத்மாவதியம்மாள் சீறி மிக்க கோபத்துடன் "போறுண்டி! ஜானகி நீவைக்கிற கொலுவிற்கு இப்பொழுது வைத்திருக்கும் பொம்மை போராதுன்று? இதைவிட உனக்கென்னடியழாது" என்று கடுகடுத்துக் கூறினாள்.

அன்றிரவுகொலுவினது வைபவம் முடிந்தவுடன் ஜானகிதன் கையில் ஓர் கடிதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தனது தாயிடம் ஓடோடியும் வந்து, "அம்மா இதோ பார்த்தாயா நமது கோபாலந்தான் இன்று ராத்திரி வண்டியில் வரதாகக் கடிதமெழுதியிருக்கிறான்" என்று வெகு சந்தோஷத்துடன் கூறினாள். பத்மாவதியம்மாள் மிக்க கோபத்துடன் பெண்ணை நோக்கி "ஏன்டீ கழுதை அந்த தரித்திரம் வந்தால் உனக்கென்னடீ? உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு படுத்துக்கொள் போ" என்று இடி முழக்கம்போல் கர்ஜித்தாள். ஜானகி மிக்க விசனத்துடன் தனதறைக்குச் சென்றாள். பத்மாவதியினது புருடனும் இச் சங்கதி தெரிந்தும் எங்கே ஏதாவது கோபாலனைப்பற்றிக் கூறின் தன்னை தனது மனைவி வைவாளோ என்ற பயத்தினால் ஒன்றும் பேசாமல் தனதறைக்குச் சென்றார். மணியம் சுப்பிரமணியய்யர் கோபலனது தாயின் சகோதரன். வெகு சாத்மீகி. தனது சகோதரி புத்திரன் மீது வாஞ்சையுள்ளவர். ஆனால் அதை வெளிக்காட்ட மிக்கவும் பயப்பட்டார். தனது மனைவியைக்காணின் காததூரம் செல்வார். அவள் ஆஞ்ஞையை என்றும் மறுக்கார். அவ்வம்மை சீறிக் கூறும் வார்த்தைகளை ஆசீர்வாதமாக ஏற்றுக்கொள்வார். செல்வம் அளவற்ற துடையனவாயினும் அதனைச் செலவு செய்ய தனது மனைவியினது இஷ்டம்போல் செய்யத் தயாராக விருப்பார். தனக்கு வேண்டிய திரவியங்கள் யாவும் தனது மனைவியனது கைவசத்திலிருந்தன. அவள் இஷ்டமன்றி அதிலிருந்து ஒருகாசுகூட எடுக்க அசக்தராக விருந்தார்.

தினந்தோறும் தனது காலைக் கடன்களையும், ஜபதவங்களையும் சரியாகச்செய்து விட்டு தனது மனைவியிட்ட அன்னத்தைப் புசித்து அவளது ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு நடப்பார். அவளிடமுள்ள பயத்தினாலேயே இவர் தனது மருமானது வருகையைக் கடிதத்தில் கண்டும் எங்கு கூறின் தனது மனைவி தன்னைக் கோபிப்பாளோ என்ற பயத்தினால் சும்மாவிருந்தார். இத்தகைய புருஷோத்தமர்க்கு பத்மாவதியம்மாள் மனைவியாக விருந்தது வெகு அற்புதமாக விருந்தது. அவ்வம்மை தனக்குள்ள சௌந்தரியத்தைப்பற்றி மிகவும் செருக்கடைந்த மாது சிரோன்மணி. தனக்கிஷ்டமாயுள்ள ஆடையாபரணங்களை தினந்தோறும் அணிந்துகொண்டு தன தழகைக்கண்டு தானே சற்றுகர்வமடைவாள். தனது தமயன் தாசீல் தாரராகையால் தனது கணவனை அடிக்கடி அவர் ஏதேனும் பிழை செய்யின் அவரைத் தண்டிப்பதாகக்கூறி பயமுறுத்துவாள். தனது கணவனை ஓர் துரும்பாக நினைப்பாளே யன்றி அவரை என்றும் மனதார துதியாள். கோபலனை ஓர் தரித்தரனென்று கூறுவதுமன்றி அவனைத்தன்னில்லம் வராதபடியிருக்கவேண்டிய அவமரியாதைகள்

யவும் செய்வாள். தனக்கிருக்கும் துர்க்குணங்களில்லாத தன் பெண்ணினது நற்குணங்களைக்கண்டு மிக்க கோபமுறுவாள்.

3-வது அத்தியாயம்.

கோபாலன் இரவு 9-30 மணிக்கு ரயிலை விட்டு கீழிறங்கி மணியம் சுப்பிரமணியய்யர் இல்லம் நோக்கிப் புறப்படடான். அவன் மனதுள் பலவாறு சிந்திக்கலாயினன். தன்னைத்தனது மாமி அன்புடன் ஏற்காளென்று தெரிந்தும் சுந்தரி ஜானகியைக்கண்டு செல்லவேண்டுமென்னும் ஆவல்கொண்டான். வாயிலில் வந்து சிறிதுநேரம் கூவியும் பதிலில்லை. பிறகு சிலநேரத்திற்கெல்லாம் சுந்தரிஜானகி ஓடோடியும் வந்து தனது அத்தானை வெகு அன்புடன் வரவேற்றினள். உள்ளே சென்று வெகு குதூகலத்துடன் தனது தாயிடம் "அம்மா கோபாலத்தான் வந்துவிட்டார். அவருக்கு அன்னம் போடு" என்றாள்.

பத்மாவதியம்மாள் மிக்க கோபத்துடன் "போடீ கழுதை தூக்கத்தினின்று என்னை யேன்டீ எழுப்புகின்றாய்? அத்தான் வந்தால் ஆரத்தை யெடு. ஏனடீ இப்படிக்கத்துகின்றாய்" என்று வெகு பதட்டமாகக் கூறிச் சயனித்துக்கொண்டாள். ஜானகி தனது தாயினது நடத்தையைக்கண்டு மிகவும் விசனமுற்றாள். இதைக்கண்ட கோபாலன் சற்று விசன மடைந்த போதிலும் ஜானகியைத் தேற்றவெண்ணி அவளை யருகிலழைத்து "ஜானகி நான் வரும்பொழுதே திருச்சியில் போஜன மருந்தியபிற்பாடு தான் இவ்விடம் புறப்பட்டேன். எனக்கு அன்னம்வேண்டுவதில்லையம்மா. நீபடுத்துக்கொள்" என்றான்.

ஜானகி பின்பு சில நேரம் கோபலனுடைய யோக க்ஷேமங்கள் யாவும் விசாரித்துவிட்டு தனது சயன அறைக்குச் சென்றாள். அன்றிரவுமுழுமையும் அவள் நித்திரை செய்யவேயில்லை. தன் மனதுள்ளேயே பின்வருமாறு யோசிக்கலாயினள். "ஏனோ எனது மாதா கோபாலனை நிந்திக்கிறாள். அவரை அன்புடன் வரவேற்றினால் இவளது பாக்கியம் என்ன குறைந்து விடுகின்றது? நம்மைக்காண வேண்டுமென்னும் ஆசையினாலன்றோ இவ்விடம் வந்திருக்கிறார். இவளிடம் ஏதேனும் பணம் பெற்றுச் செல்லவேண்டுமென்று வந்திருக்கிறார் என்று இம்மூட மாதா நினைக்கின்றனளோ? அவரது சுந்தர முகத்தை என்று காண்போமென்று நான் பன்னாட்களாக ஆவல்கொண்டேன். இப்பொழுது நேராகக் கண்டாய்விட்டது. அவருக்கு விடுமுறை நாட்கள் பத்துதினங்கள் தாம் என்று கூறினரன்றோ! அதற்கப்புரம் இவர் திருச்சிக்குச் செல்லின் நாம் இவரை மறுபடியும் பார்க்கவொண்ணாது. என்னுடன் பேசும் பொழுதெல்லாம் எவ்வளவு அன்பாக வார்த்தையாடுகின்றனர். ஆ! அவரது அழகை நான் எப்படி கூறுவது. அழகே ஓர் உருவெடுத்தாற்போலன்றோ தோன்றுகின்றது. அவரது கண்கள் எவ்வளவு வசீகரமுள்ளதாக விருக்கின்றன. சுந்திரவதனத்திற்கேற்ப அவரதுமொழிகள் எவ்வளவு இன்பகரமாக விருக்கின்றன. ஆ இவரை மட்டும் எனது தாய் யாது காரணத்தினால் நிந்திக்கின்றனள்!"

II .. இவரைப் பலதடவைகளில் ஓர் தரித்திரனென்று கூறுகின்றனளே. அப்படி இவ்வுத்தமரைக் கூறுவது அவளுக்கு நியாயமன்று. கால வித்தியாசத்தினால் செல்வத்தை யிழந்தாரேயாயினும் கல்வி செல்வத்தில்

தேர்ச்சிபெற்றிருக்கிருரன்றே? இவர் பி. ஏ. வகுப்பில் படிப்பதாக என் தந்தை கூறுவதைப் பன்முறை கேட்டிருக்கிறேன். இவரதுருவம் என் மனத்தின் முன் நிற்கின்றது. இவரையன்றி நான் வேறொருவரையும் மணவேன் என்பது நிச்சயம். ஆ இச்சுந்திர புருடருக்கு நாம் நிகரோ? ஓர் ஏழைப் பெண்ணை மணக்கச் சம்மதமடைவாரோ? சீச்சி இஃதென்ன பேதமை. அவர் நம்மினும் பன்மடங்கு செல்வத்திலும், கல்வியிலும், அழகிலும் சிறப்புற்ற மங்கையை மணப்பாரேயன்றி நம்மை என்றும் மணக்கார்.

எனது தாய் தனது சகோதரன் புத்திரனுகிய ஸ்ரீனிவாசனுக்குக் கொடுக்கப் பிரயத்தனப்படுவதாகத் தோன்றுகின்றது. அவனது நட்பை நான் சற்றேனும் வேண்டேன். அவனது மூட புத்தியையும், குரூரப் பார்வையையும், தடித்த சரீரத்தையும் எவர் விரும்புவார்? பார்வைக்கு ஓர் குரங்கைப் போலிருக்கிருனேயன்றி வேறல்ல. வயதும் ஏறக்குறைய 30 ஆய்விட்டது. எனது தாய் செல்வத்தை நாடுகின்றனளேயன்றி வேறல்ல. அம்மூடனை மணப்பதைக் காட்டிலும் ஓர் பாழும் கிணற்றில் எளிதில் விழுந்துவிடலாம். நான் கோபாலனையன்றி வேறொருவரையும் மணவேன். அவர் சம்மதப்படாவிடின் இறப்பது தான் நலம் என்று கூறிக்கொண்டே கண்ணயர்ந்தாள்.

கோபாலனுக்கு அன்றிரவு முழுமையும் தூக்கமேவரவில்லை. தனது நிர்பாக்கிய ஸ்திதியைப்பற்றி மிகவும் மனதுள் நொந்துகொண்டான். ஆ நமது மாமன் நம்மை வாவென்று கூடக் கூறவில்லையே. யாது காரணமோ தெரியவில்லை. ஆம் அவர் என்ன செய்வார்? எல்லாவற்றிற்கும் அவரது மனைவியினது ஆஞ்ஞைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பவராகையால் அவர் ஒன்றும் செய்ய அசக்தராகவிருக்கின்றுர். அப்புண்ணியவதி ஏனே நம்மைக்காணின் சீறி விழுகின்றனள்? நான் இவ்விடம் விடுமுறை நாட்களைச் செலுத்தத்தானே வந்திருக்கிறேன். என்னிடம் அன்பாக இரண்டு மொழிகள் பகரக்கூடாதா? அவர்களை நிந்திப்பதில் யாதுபயன்? இவையாவும் நாம் செய்த பாவ கிருத்தியங்களேயன்றி வேறன்று. எனது பெற்றோர்கள் அவர்கள் என்னை இஸ்திதியில் பார்க்க சகிப்பார்களா? ஜானகி ஒருவள் மட்டுமே என் சார்பில் வெகு பச்சாத்தாபப்பட்டவளாகக் காண்கின்றனள். அவளைக் காணவேணுமென்றே நான் இவ்விடம் வந்திருக்கின்றேன். ஜானகி என்ற பெயர் இவளுக்கேதகும். எவ்வளவு அன்பாக என்னுடன் வார்த்தையாடினள். அவளதழகிய வதனத்தைக் காணும் தோறும் எனது மனதில் ஓர்வித உற்சாகம் கிளம்புகின்றது. அவளது தேனினுமினிய மொழிகளைக் கேட்பின் வெகு இன்பகரமாகவிருக்கின்றது. எப்பொழுதும் அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பின் அதுவே போதுமெனத்தோற்றுகின்றது.* இவ்வழகியபெண்ணை அடைய நம்மாலியலுமா? ஒருக்காலும் முடியாத காரியம். அவளது செல்வத்திற்கேற்ப ஓர் தனவந்தன் புத்திரனுக்குக் கொடுப்பார்களேயன்றி நமக்கென்றும் கொடாரென்பது திண்ணம். நம்மைப்போலுள்ள தரித்திரன் இவ்வழகிய பெண்ணை நாடுவது "முடவன் கொம்புத் தேனுக்கிச்சைபட்டதுபோலாகும்." எவ்வித எண்ணங்கள் எண்ணினும் அவளை எனது மனத்தினின்று அகற்ற அசக்தனுகவிருக்கின்றேன்'' என்று கூறிக்கொண்டே கண்ணயர்ந்தான்.

சமாச்சாரக் குறிப்பு.

குவாலியரிலுள்ள சிந்திய மகா ராஜா அவர்கள் 5,000பவுன் லேடி லென்ஸ் டௌன்ஸ் பண்டுக்கு தாராள குணத்துடன் அளித்திருக்கிறார் கள்.

குண்டூர் ஜில்லா கூட்டுறவு கான்பரன்ஸ் தென்னாலிதாலுக்காவிலுள்ள சாவளி என்ற பட்டணத்தில் இம்மாதம் 22௳ கூடும். அப்பொழுது குண்டூர் கலக்டர் மிஸ்டர் டேவிஸ் சபைத்தலைமை வகிப்பார்.

பம்பாயிலுள்ள ஸ்திரீ யுத்த கடன் நிதிக்கு இப்பொழுது 20 லக்ஷம் ரூ. சேர்ந்திருக்கிறது. சென்றமாதம் முதல்வாரம் புதன்கிழமையதினம் குஜ்ராத்தி ஸ்திரீகள் சபைகூடிற்று, அப்பொழுது குஜராத்தி ஸ்திரீகள் 2 லக்ஷம் ரூ. யுத்த நிதிக்கு கையொப்பம் செய்தார்களாம்.

ஈஸ்டர் விடு முறை தினத்தில் லாகூரில் அஞ்சுமான் இஸ்லாமியா கல்வி கான்பரன்ஸ கூடிற்று. அச்சமயத்தில் கல்வி விருத்திக்காக ரூ. 35,008வசூல் செய்யப்பட்டதாம். சிக் கல்வி கான்பிரன்ஸூம் லாகூ ரில் கூடிற்று. காஷ்மீர் மகாராஜா அவர்கள் ரூ. 1000யும், தர்பங்கா மகா ராஜா அவர்கள் 2000 ரூ. கொடுத்தார்கள். மொத்தம் 80,000 ரூ. கை யொப்பம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதாம்.

கும்பகோணத்தில் வெகுகாலமாக ஒரு ஹைஸ்கூலிருந்தது. அது 1867-ம் வருஷம் காலேஜியாக கவர்ன்மெண்டாரால் செய்யப்பட்டது. இப்பொழுது 50வருஷமாகிறது. அக்காலேஜியில் படித்து பெரிய அந் தஸ்திலுள்ளவர்கள் அநேகரிருக்கின்றார்கள். அவர்களில் வி. பி. மாதவ ராவ் அவர்கள் ஸி. ஐ. ஈ. ஒருவர். அது காலேஜ் ஆனவுடன் சுமார் 48 வருஷத்துக்கு முன் பி.ஏ. பரிக்ஷையில் தேறினவர்களில் இவர் ஒருவர். அக்காலேஜியின் ஜூபிலி கொண்டாட்டம் சென்ற மாதம் 7௳ நடைப் பெற்றது. அப்பொழுது வி. பி. மாதவராவ் அவர்கள் சபைத்தலைமை வகித்தார். இவர் அக்காலத்தில் ப்ரின்ஸ்பாலாக விருந்த மிஸ்டர் போர் டர், மிஸ்டர் கோபாலராவ் இவர்களைப் பற்றி சிறப்பாகவும் புகழ்ந்தும் பேசினர். இவர்கள் மாணக்கர்களிடத்தில் பக்ஷமாயும் பொறுமையு டன் அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து அவர்களை நற்குண முடையவர்களாகச் செய்வதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தார்களென் றும் சொன்னர். கடைசியாக வருஷம் ரூ.100 வட்டியுள்ள வரும்படி திர விய நிதி ஏற்படுத்த உத்தேசித்திருக்கிறேன். இந்த ரூ. 100-ம் இக் காலேஜியில் படிக்கும் மாணக்கன் பி. ஏ. பரிக்ஷையில் சம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் முதலில் தேறினால் அவனுக்கு வெகுமதி அளிக்க எனது எண்ணம் என்று சொல்லி முடித்தார்.

வயதான ஸ்திரீகளுக்கு வீட்டிலேயே படித்துவர ஒரு ஏற்பாடு அநேக இடங்களில் நேஷனல் இந்தியன் சபையாரால் செய்யப்பட்டுவரு கிறது. பட்டணத்தில் இவ்விதம் செய்து வர ஒரு மீட்டிங் கூடிற்று. அச்சமயம் அநேக இந்திய மாதர்களும், ஆங்கில மாதர்களும் வந்திருந் தார்கள். விவாகமான பெண்மணிகள் வீட்டிலேயே தினம் படித்து வர ஒரு வகுப்பு அவசியமென்று அவ்வித நன்மையை நேஷனல் இந்தியன்

சபையார் செய்து வருகிறார்களென்றும் பட்டணத்திலுள்ள மாதர்களுக்கு இவ்வித படிப்பால் அறிவு விருத்தியடையுமென்று மிஸ்டர் கல்லா குரு சுவாமி செட்டியாரவர்களின் மனைவியார் தெலுங்கில் சொன்னார்கள். இவ் வித வகுப்பை ஸ்தாபிப்பதற்கு முன் சரஸ்வதியை பூஜை செய்தார்கள். சிறிய பெண்மணிகள் வாத்தியம் வாசித்துக் கொண்டு கீதம் பாடினார் கள். கலவலதிருவெங்கடத்தான் செட்டி பெண்கள் பாடசாலையிலுள்ள சில பெண்மணிகள் அபிநயப்பாட்டு பாடி ஒரு கதையை நாடக ரூபமாக நடித்துக் காண்பித்தார்கள். இவர்கள் மேலும் ட்ரில் முதலிய சில வேடிக் கைகளை நன்றாகச் செய்து அங்குள்ளவர்களுக்கு சந்தோஷத்தை யுண் டாக்கினார்கள். அங்கு வந்திருந்த மாதர்களும் சிறு பெண்களும் சிற் றுண்டி யுண்டார்கள். அவர்களின் உருவப்படம் எடுக்கப்பட்ட பின் சபை கலைந்தது. 5 மாதர்கள் இப்பொழுது சேர்ந்திருக்கிறார்கள்.

பிரிட்டன் தேசத்தில் 7 கோடி பவுன் ஒவ்வொரு வருஷத்தில் பகுத் தறியாமல் தர்மம் செய்யப்பட்டு வருகின்றதாம்.

தெற்கு நைஜீரியாவில் 2000 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ள விடத் தில் நிலக்கரியிருப்பதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம.

பரோடா மகாராஜா அவர்கள் 70 லக்ஷம் ரூ. இந்தியா யுத்தக்கட னுக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். தென்னிந்தியாவிலும் ஒவ்வொருவரும் இதற்குதங்களாலியன்றதைக் கடனாகக் கொடுக்க முன்வருவார்களென்று நம்புகிறோம்.

குயினா சுரத்திற்குச் சிறந்த ஔஷத மென்று சாஸ்திரரீதியாய் யாவ ருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இது 1535ம் வருஷத்தில் யேசுசங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. பெருவென்ற விடத்திற்கு வைஸிராய் ஒருவரிருந்தார். அவருடைய மனைவி சுரத்தால் மிக்க வருந்தி கொண்டிருந்தாள். இம்மருந்தால் அவள் சுரம் நீங்கிற்று. இம்மாது இம்மருந்து ஐரோப்பா கண்டத்துக்கு 1639ம் வருஷத்தில் கொண்டு போய் சுரம் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்தாளாம். இதன் மகிமை யாவருக்கும் தெரியவே, திரளாகப் பணம் கொடுத்து இம்மருந்தை அநே கர் வாங்கி உபயோகித்தார்களாம்.

ஏழை மகமதியர்களுக்கு ஒரு காலேஜ் டேராடூனில் ஸ்தாபிக்கப்படு மாம். ஏற்கனவே, அலிகாரில் ஒரு காலேஜ் யிருக்கிறது. இதில் வருஷா வருஷம் சேரவரும் பிள்ளைகளில் சுமார் 100 பிள்ளைகளை இடமில்லா மையால் சேர்த்துக்கொள்வதில்லையாம். இந்தப் புதிய காலேஜ் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கென்றே ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றமையால் அவர்களுக்குமிக வும் பயனைத் தரும்.

ப்ரொபஸர் ரஸிக்லால் என்ற கனவான் கல்கத்தா பிரஸிடென்ஸி காலேஜியிலிருக்கிறார். இவர் டாக்டர் பி.ஸி. ரேயின் மாணாக்கர். இவர் ஒரு வித உப்பைக்கண்டு பிடிக்க பிரயத்தனம் செய்து வருகிறார். யுத் தத்தில் விஷக்காற்றை ஜர்மானியர்கள் உபயோகித்து வருகிறார்களல்லவா? இந்த உப்பால் அவ்விதக்காற்றை உண்டாக்கலாமாம். அவ்விதம் செய்ய அமெரிக்கன் கவர்மெண்டார் 11,900 டாலர் ப்ரொபஸர் ரஸிக்லால்தத் துக்கு அளித்திருப்பதைக் கேட்டு சந்தோஷப்படுகிறோம். இவர் முயற்சி கைகூடுமென்று நம்புகிறோம்.

CALENDAR, 1917

பஞ்சாங்கம்

1917 ௵ மேமீ—பிங்கள ௵ சித்திரை—வையாசிமீ

இங்.	தமிழ்.	வாரம்.	திதி, நக்ஷத்திரம், பண்டிகை.
1	19	செ	தச 52-27 ம 28-26 ரா 19-4
2	20	புத	ஏகா 58-3 பூ 34-38 ரா 22-39
3	21	வியா	துவா 60-0 உத்தி 40-8
4	22	வெ	துவா 2-5 அஸ் 44-39 தி 2-43
5	23	சனி	திதி 4-8 சி 48-2 தி 5-47 நரசிம்ம ஜயந்தி, மதுரகவி. யாள்வார் திருநக்ஷத்திரம்.
6	24	ஞா	சது 5-6 சு 50-8 தி 2-31
7	25	திங்	○ பௌ 5-35 வி 50-55 தி 4-19 திருவல்லிக்கேணி
8	26	செ	கி-பி 4-16 அ 50-41 தி 0-53 [கருடோச்சவம்
9	27	புத	த்வி 1-50 தி 56-43 கே 49-6 தி 4-19 கிரு 2-சு
10	28	வியா	சது 54-11 மூ 46-46 தி 8-19 ரா 11-11
11	29	வெ	பஞ் 49-1 பூ 43-41 தி 9-32 கிரு 2 பு திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி ரதோட்சவம்.
12	30	சனி	ஷஷ் 43-24 உத்தி 40-2 தி 2-28 ரா 17-34
13	31	ஞா	நவ 37-24 திரு 36-1 ரா 13-29 கிரு 2 சூ 58-23
14	1	திங்	அஷ் 31-15 அ 31-50 ரா 16-44
15	2	செ	நவ 25-10 ச 24-44 ரா 10-47
16	3	புத	தச 19-20 பூரட் 23-52 ரா 14-37
17	4	வியா	ஏகா 13-58 உத்திரட் 20-30 ரா 17-12
18	5	வெ	துவா 9-12 ரே 17-47
19	6	சனி	திரி 5-13 அசு 15-54 தி 6-13
20	7	ஞா	சது 2-15 ப 14-59 ரா 12-58
21	8	திங்	● அமா 0-22 பி 58-57 கிரு 15-2 ரா 24-0
22	9	செ	த்வி 58-14 ரோ 16-36 தி 31-13
23	10	புத	திரி 60-0 மி 9-30
24	11	வியா	திரி 2-23 திரு 23-7 ரா 23-28
25	12	வெ	ச 5-13 புன 28-2 ரா 18-12
26	13	சனி	பஞ் 9-9 பூ 34-27
27	14	ஞா	ஷஷ் 13-55 ஆயி 41-18 தி 10-20
28	15	திங்	சப் 18-58 ம 47-18 தி 14-18
29	16	செ	அஷ் 23-12 பூ 53-14 தி 9-16 கிரு 2 கு
30	17	புத	நவ 28-23 உத்தி 59-0 தி 13-3 பச்சாதுதயம் சுக்கு
31	18	வியா	தச 32-2 அஸ் 60-0 தி 21-46

Printed at the Commercial Press, Madras &
Published by C. S. Ramaswamy Iyer, Triplicane, Madras. S.E.